

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Oehlenschläger, Adam.

Digtekunsten : I Poesier.

København : Andr. Fred. Høsts Forlag, 1849

153 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

54.-102.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

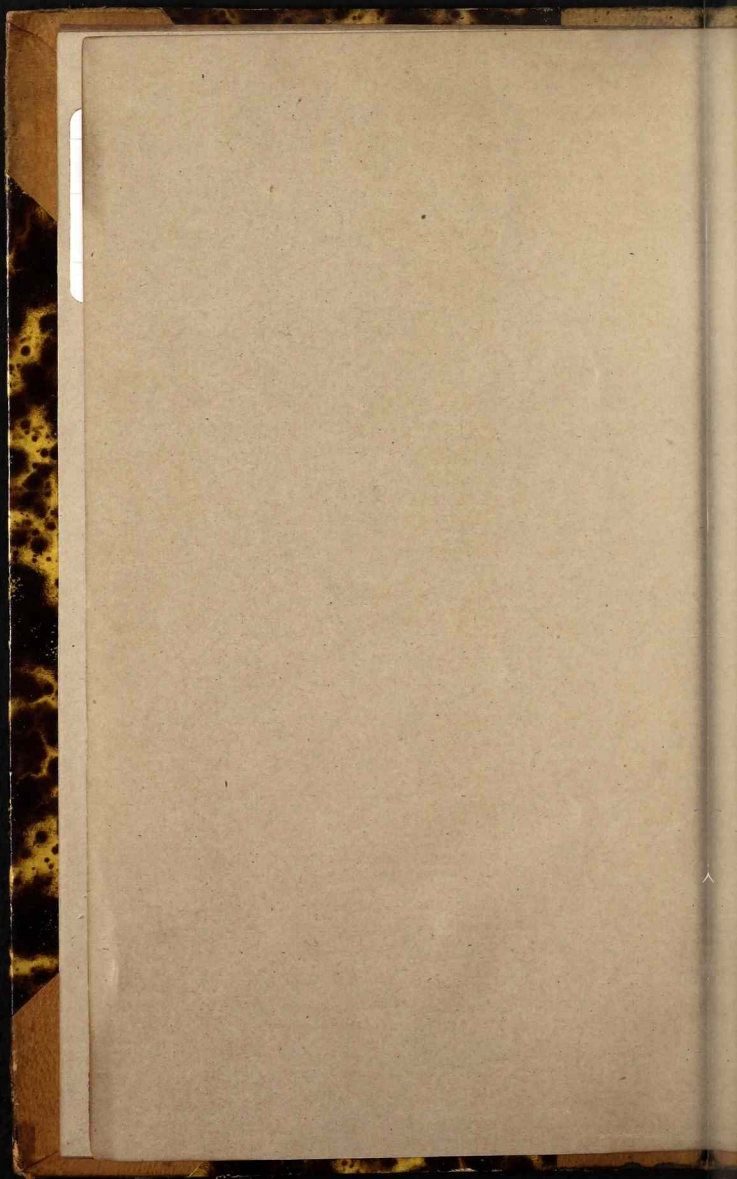

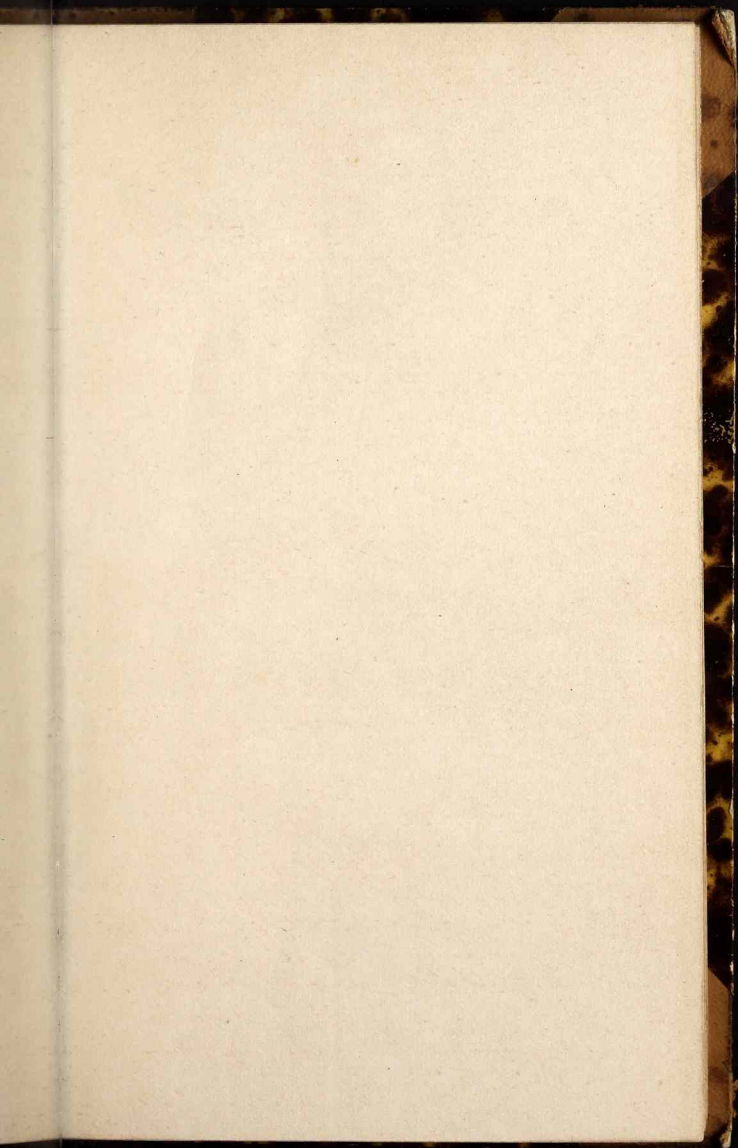
1 1 54 0 8 01790 6

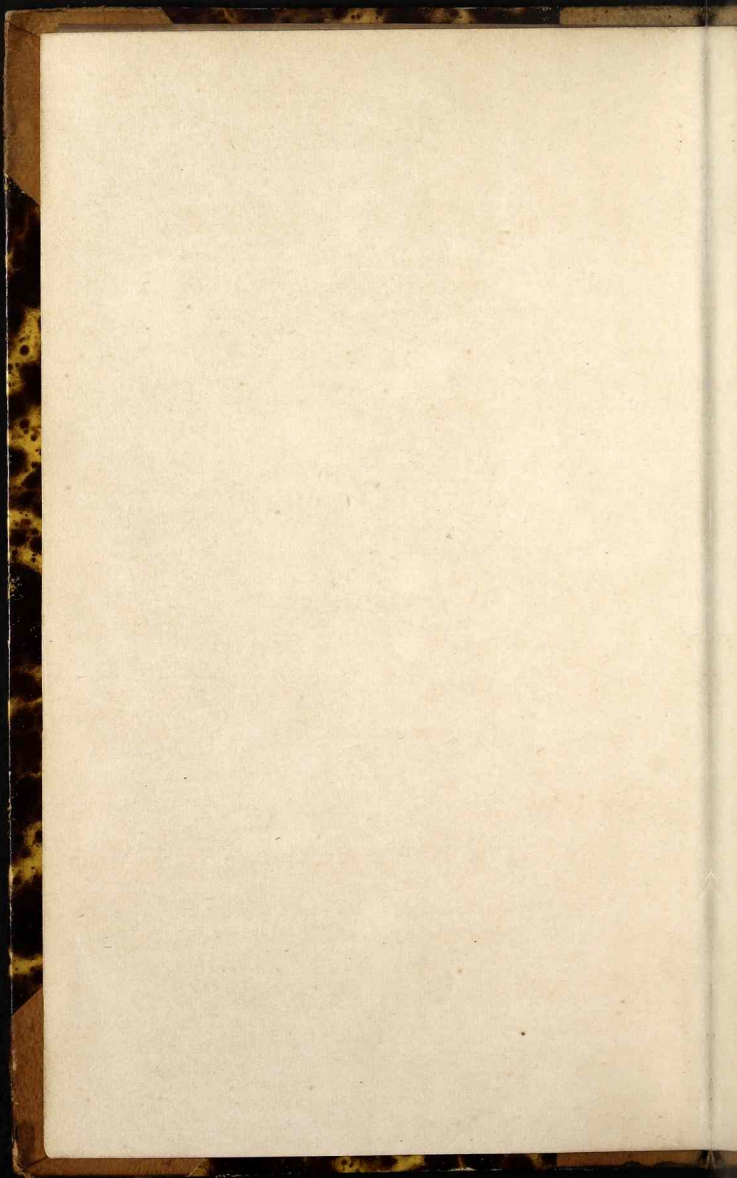
+ REX

Digteknsten.

I Poesier

af

Dehlenschläger.

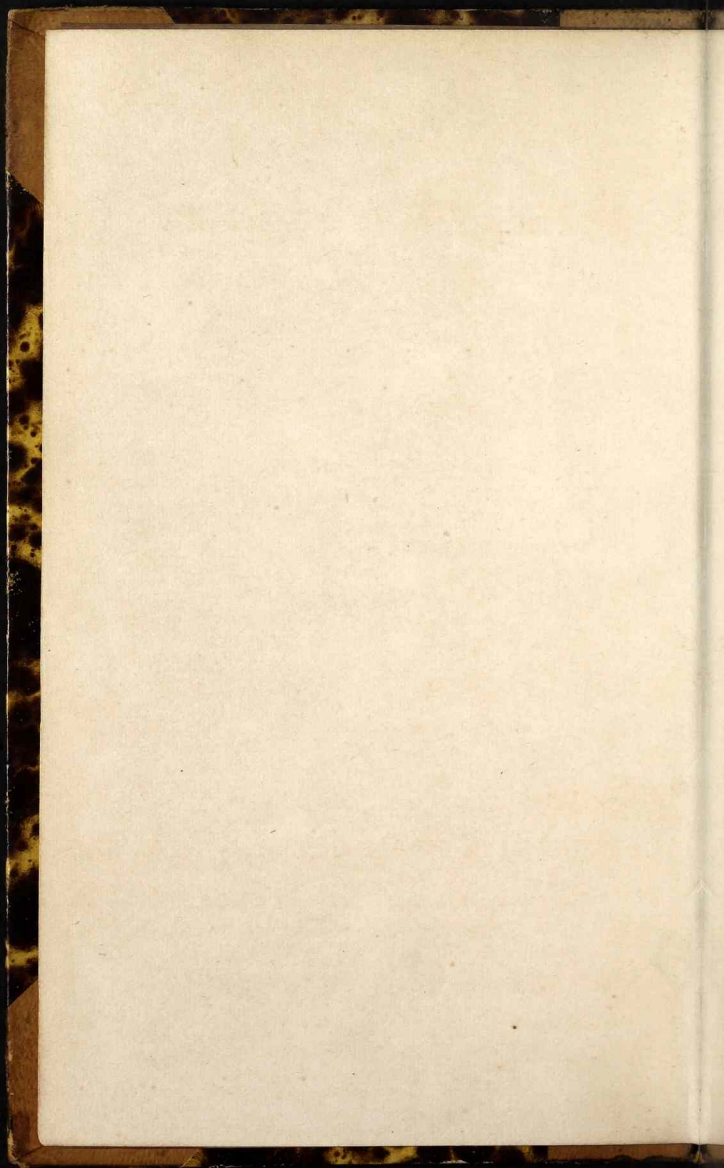
Kiøbenhavn.

Universitetsboghandler And. Fred. Høst's Forlag.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1849.

Digte kunsten.

I Poesier

af

Dehlenschläger.

Kiøbenhavn.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Høst's Forlag.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1849.

Forord.

I et Halvhundredaar jeg Harpen rørte,
Mig Landsmand tidt og Nabo gierne horte,
Og denne skionne Lon i Høstens Dage
Forsriker, kalder Baaren mig tilbage.

Men Ydun! første, sidste Elskerinde!
Nu vil du ogsaa vel snart fra mig svinde?
Jeg holder ikke paa dig; thi din Binge
Maa være fri, du lader dig ei tvinge.

End rinder Blodet let i Skialdens Aarer;
 Med Ynglingslatter og med Pigetaarer
 End røres han, henrives af det Skionne,
 Og paa hans Eeg er alle Blade grønne.

Men snart paa Egen maa dog Harpen hænge;
 Thi Oldingsungdom varer ikke længe.
 Velan! et venligt Qvad imellem, kunde
 Dog takkes Jer endnu fra mine Lunde.

Mit aandelige Gjern og Livets Pligter
 Bestod ei blot deri, at være Digter;
 Højskolens Lærer var jeg i det Skionne,
 Og mangen Vædlands Tak mig monne lønne.

Hvor ofte saadan modtes Mand med Manden!
 Et venligt Blik, et kraftigt Tryk af Haanden
 Bar Løn af Manden, for den Unglingslue,
 Der nærtes i en Forelæsningsstue.

En Sang om Digtekunst jeg Eder byder,
 Og haaber, Ingen Gaven vredt forskyder.
 For thye Sekler siden, af sin Have
 Horatius alt rakte slig en Gave.

Hans Digt blev vel modtaget; længe, længe
 Det oversattes af Europas Dreng,
 Der siden Karle blev, med Skiæg om Hagen,
 Og Mangen selv en Kæmpe stærk for Smagen.

„Men gaaer du i dit Hverv dog ei tilbage?
 Nutiden er ei længer gamle Dage;
 Metaphysiken strængt Adepten vier
 Til Kunstforstand, i tykke Theorier.“

Ben! ingen Theorie kan Skialde tvinge
 Til, efter Forskrift, Værker at fuldbringe;
 Og Theorie har ingen Aand forstærket
 Til, mere lifligt at modtage Værket.

En Digter ogsaa stedsse var prophetisk;
 Hvad praktisk han har lært, ei theoretisk,
 Det bør han ud i Fremtid lade vandre.
 Hvad Hver kan bedst, vel bedst han lærer Andre.

Marhundreder har Kræfter lagt for Dagen
 I mange Ting; men gaaet frem i Smagen
 Er vi ei meget, trods de lærde Miner;
 Og Smag frembringes ikke med Maskiner.

Jeg tænker: endnu stadigt om de Gamle
 Kan Kunstens unge Benner sig forsamle.
 Hvad Aristoteles, Horats os bragte —
 Begyndelsen var god; ei at foragte.

Indsigt og sunde Dom! Det sølte Løssing,
 Som viste: meget yngre Guld var Messing.
 Min Lærer! ei Misundelsen dig hilded,
 Spidsfindig Egenfind dig ei forvilded.

At gaae i dine Spor, det var min Higen;
 Og hvis maaskee jeg bidrog til Verigen
 Af nye Tanker, for det gamle Kiære,
 Da er det mig en usfateerlig Ære.

Den dybe Følelse, den fine Tanke
 Det dunster bort, naar ei den har en Skranke,
 Et Rar, som holder den i Indelukke,
 Og Rimet er en slig Ydunafrukke.

Kunstens Hovedkræfter.

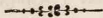
Isald de Hovedkræfter du vil kiende,
Som Kunstnerne til deres Værk anvende,
Saa hør! Til Værkets Ordning og til Anden
Af det Begrændste, bruge vi Forstanden.

Dg for at mane frem de syundne Dage,
De Skikkelser, som staae i Taagen svage,
Dg for at holdes lifligt selv i Ande,
Indbildningskraften os maa gaae tilhaande.

Dg for at hine Syner, som vi møde,
 Som Spøgelse skal ikke giøgle døde,
 Men yttre sig i varmt og lifligt Væsen,
 Maa Følelsen dem blæse Liv i Næsen.

Dg for at være langsom snart, snart haste,
 I Brimlen gribe snildt, snart snildt forkaste,
 Nu Natten med sit Mulm, nu Glands af Dagen,
 Maa Viddet vælge; det vi kalde Smagen.

Dg denne Smag, min Ven! den findes ikke
 Saa let, som Smag for Maden og for Drifte;
 Men dersom Kunsten virke skal paa Flokken,
 Maa Spiseren selv eie Smag, som Koffen.

Smagen.

Smag? Smagen! ville vistnok Flere sige,
 Vi leve netop jo i Smagens Rige.
 Vi kritisere, hvad os ei behager;
 Vor Smag er ingen flau Tilstøffetager.

Smag og Kritik er Gæt dig og det Samme?
 Med stiev Kritik dog ei du skulde bramme;
 Med flinke Dom du lægger tidt for Dagen,
 At hvad du savner meest, er netop Smagen.

Det gaaer Kritiken nu som Boesten:
 En Flok sig troer, at være drevne i'en;
 Hvo kan ei gjøre Vers? Men kunstindviet
 Man vorder ei ved Egoisteriet.

Spidsfindig fornem Kunstneren du foser;
 Men Den, som ubetinget Alting roser,
 Saa tykt et Slør ei over Sandhed kaster,
 Som Den, der ubetinget Alting laster.

Ihi hvo, som troer, med Roes at burde lønne,
 Han kan dog stundom glædes af det Skienne;
 Men Den, som aldrig Blomstens Honning suger,
 Som Ukrud Blomsten han af Bedet luger.

I Smagens første Barndomsperiode
 Tilstakke tages, Alt er der det Gode;
 Om Mester Jakels Duffer, klædt i Lapper,
 Staaer Børneskloffen hierteglad og klapper.

Men i den sidste Tid — som tørre Stubber,
 Den fine Flok, — udlevede, som Gubber,
 I Hallen gabe; kolde Taushed møder
 Den varme Kunstner, Livet i ham doeder.

Men med Begeistring Værket Eder bydes,
 Og med Begeistring vil det ogsaa nydes.
 Den folde Dom — troer I med den at lønne?
 I Kulden trives intet af det Skønne.

Vil Smag du for det Skønne dig indpode,
 Hav først Samvittigheden for det Gode!
 Misundelsen og Lunet du ei lystre!
 Smag og Samvittigheden ere Søstre.

Men ei med bedste Willie, Blid, erstattes
 Et Savn, en Gyne, som Naturen fattes;
 Vel Smagen dannes, men det kan begribes:
 Hvor Godelstenen mangler, den ei slibes.

Modesmagen.

Den værste Kunstens Fiende her paa Kloden,
 Som den forstyrrer, skjuler, det er Moden.
 Man skulde troe, var først det Bedste fundet,
 Saa var det og for Evigheden bundet.

Og det er sandt, det Skionnesten hernen
 Gienblomstrer stedse nyt for Evigheden;
 Men Moden, der som selve Liden haster,
 Hvert Dieblif sit Elor paa Skienhed kaster.

Og Mængden troer, det Elor, som Moden rækker,
 Meer skient, end Ansigtet, som det bedækker.
 Til Lykke, denne Lyst til snel Forandring
 Just virker Modens bratte Hedenvandring.

Sneefleret smelter, Skionhed staaer tilbage
 Paa Bierget, heilig som i unge Dage;
 Og Hvo som lukker selv ei Diets Laage,
 Gudinden seer, selv i den værste Laage.

Gvad gav dog denne Modeshyge Magten?
 Gvad har Naturen meent med denne Tragten?
 Thi ingen Kraft der gives, selv den flette,
 Der ikke fik sit Udspring af det Rette.

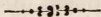
Hvis altid vi blot første Skionhed stued,
 Da blot for denne vore Hierter lued;
 Vi voved ei, froe ved det Skionnes Cie,
 At vandre nye, for ubetraadte Veie.

Men hver Tid har sin Blomst i Kunstens Haller,
 Saa evigskion som Biergenes Kristaller;
 Forskiellig, som os Hiertet blev bevæget,
 Af Sialens bedste Liv og Væsen præget.

Et fromt Bedrag tidt Kunstneren udøver:
 For Mængden lader han, som om han prøver
 At følge Modens Vink og den at hylde;
 Men hvad, af Træ, hin kunde blot forghlde, —

Af ægte Guld han danner; og henrykker
 Selv blinde Sværm, som tog hans Mesterstykker
 For Modevarer, og som vilde nægte
 Sam Roes, ifald den vidste, de var ægte.

Glæd dig! du som det Herlige kan nyde,
 Som mættes ei af Degnets Modegryde.
 Paa Bierget hift, hvor Kunstnerne sig samle,
 Blev Gammel ung, men ingen Unge gamle.

Det Skionne, det Gode og det Sande.

Ud sprang det Skionne, Gode, med det Sande,
 Som Tanker af den samme Skaberhænde,
 Vor Stræben her paa Jorden at belønne.
 Som Marsag, Virkning, see det Gode, Skionne!

En god Bevæggrund ikkun skiont kan handle,
 Kun Villien til Bedriften os forvandle.
 For faste Grund til Skiont og Godt at lægge,
 Maa Sandhedskraften klart erkiende begge.

Kunsternes Grundforskjellighed.

Til Kunsten hører, som til Poesien,
 Forstanden, Følelsen og Phantasien;
 Men Maaden, hvorpaa disse Tre fremtræde,
 Just skienke Muserne forskjellig Glæde.

Saaledes ligger det i Grundnaturen
 For Maleri, Skulptur, Architekturen,
 At de med Billedet maae strax begynde;
 Med Phantasien Tanken de forkynde.

Og Tanken, skjønt med Billedet forbunden,
 Os rører Hjertet; og det vorder Grunden
 Til Nydelsen, Begeistringen, som fryder,
 Som henrykt Sjælen giennem Diet nyder.

To Sandser blev for Legemet os givet,
 Og to for Sjælen; største Fryd i Livet!
 Og Lugten, som kan Sands og Sindet vække,
 Staaer, en usynlig Bro, imellem begge.

Den skønne Kunst, som dannende man kalder,
 Med jordist Skønhed giennem Diet falder;
 Musik, med Strengeligen og med Røret,
 Indgyder dig sin Trolldom giennem Tret.

Dens Stof er Aelster, Haab og Grindring;
 Den vækker Kraft, vemodig Hiertelindring.
 Her see vi Følelsen er Hersterinde,
 Som Tanken maa med Billedet forbinde.

Sit Værktøi Poesien har i Tanken.
 Den ei begynder med en Hiertebanken,
 Som Tonekunsten, har ei Steen og Farve;
 Den virker giennem ingen jordist Larve.

Har kun sin aandelige Forestilling;
 Men denne Forestilling er en Trilling:
 Thi Billedet, Begejstringen fremtræder,
 Et Tanken vakt, saasnart som Skialden qvæder.

Poesien.

Spad er det sande Stof for Poesien?

Af Tanker fuld er jo Philosophien;

Ei som Musik kan Skjaldens Harpe lyde;

Som Maleri kan ei hans Billed fryde.

Og sparsomt kun i sine Dramastrifter

Fremstiller han Historiens Bedrifter.

Originalitet! har du ham sveget?

Er Intet uomtvisteligt hans Eget?

Hvor ei han, sammenlignet med Andre, taber? —

Fremstille Characterer, Lidenstaber,

Hver Handlings Driveaar, med Kunstens Kierte

Oplyse dig det hemmelige Gierte;

Bevæge Billedet, og Tanken fange
 I Manges Hu, som den blev tænkt af Mange;
 Et fremmed Jeg til Lydelighed tvinge,
 Ved i sit eget Jeg at overbringe; —

Det kan han! Synge, stille frem, fortælle:

Personlighed, det Individuelle.

Altfaa tilhører ham i Kunstens Rige

Fra Sjælens Dyb det Eiendommelige.

Digteren.

Naiv og følsom maa den Digter være,
 Som rører Harpen til Apollos Ore;
 Først Rosens Form, med Farve, Duft forbunden,
 Gjør den til Dronningen i Sommerlunden.

Naivitet det er Naturens Smykke,
 Dens Saft og Styrke, Skønhed og dens Lykke;
 Men Følelsen er Duften, som sig svinger
 Fra Blomstens Kalk paa Himmelenglevinger.

Med en Neseda lignes kan den Digter,
 Hvem Skønheds Stempel, Form og Farve, svigter;
 Dog kan Neseda dufte sødt som Rosen,
 Endskiøndt den ligner Lyng i Taagemosen.

Og smuk af Vært, som den, der svinger Fanen
 For alle stolte Blomster: Tulipanen,
 Kan Digteren med Form og Belklang fryde,
 Skændt Digtets Duft har intet at betyde.

Kan Blomsten Purpuret og Duft forene
 Med Snillet's hvasse Torn paa sine Grene,
 Da er det vel! Men derfor ei fordunkler
 Den Gyldeklaf, Levkoien og Ranunkler.

Det Nationale.

Det Nationale, Poesiens Søster,
 Opvokset ved de samme Moderbryster,
 Fra spæden Barndom de foreente bleve,
 Og lang Tid stilt, kan ingen af dem leve.

Den ædle Videnskab, den er for Alle,
 Den kræver ingen særskilt Kunstnerhalle;
 Hvad Menneskeligt er, det Rette, Sande,
 Tilhører Videnskab i alle Lande.

Stort har en saadan Righed at betyde;
 Men Himlen dog misfandeligt forbyde,
 At man ei anden Forskiel skulde finde
 Nu meer paa Folk, end kun paa Mand og Kvinde.

Det egne Præg, det Eiendommelige
 Forbinder, stiller ad i Siælens Rige;
 Humanitet bør findes allevegne;
 Men intet Folk undvære kan det Egne.

De Danske langtid deres egne vare;
 Da fulgte fremmed Flok paa fremmed Skare;
 Til Eriks, til Christoffers, Christians Sale
 Kom Tydskerne, som førte fremmed Tale.

Og Ydun sov, og Ingen agted Sproget;
 Indtil man gjorde det tilsidst for broget;
 Da vaagned Selvsbevidsthed, vorte Modet; —
 Men lange Søvn, — den kosted Broderblodet!

Digteren national.

Som Fædreland sin Kunst, saa elsker atter
 Hver ægte Kunst sit Fædreland som Datter;
 Og national er altid sande Digter,
 Gely da, naar til et fremmed Maal han sigter.

Som Yrifer han har vel mindre Præget,
 Skiondt af sit Fædrelands Natur bevæget;
 Dramatiker og Epiker i Havnen
 Er ankret dybt, og bundne, — frie, — til Stavnen.

Da Æschylos om Perser monne siunge,
 Strax Perseren blev græst, som græst hans Tunge;
 Da Shakespearer blev italiensk, — i Straaler
 Af Syden dufted nordiske Violer.

Vel Sydens Ild og Videnskab han kiendte
 Og tegned tro; men ei hans Hierte brændte
 Saa voldsomt stormende. I Laurbærdalen
 Sang Julie, som i Windfor Nattergalen.

Mercutio! hvor vilde man vel hitte
 Bag Alper sig en humoristisk Britte?
 Hamlet er dansk; thi Dansken, Engelsmanden,
 Af samme Blod, er Brødre for hinanden.

I græske, polske Stykker, Calderone!
 Lød altid fransk romantisk dog din Tone.
 At ægte fransk ei franske Drama flinger,
 Det tvang Corneilles og Racines Vinger.

Din Iphigenia, fra græske Drame,
 Fremtræder som en ædel weimarst Dame,
 Fredsfælle Goethe! Tasso taber Modet
 Med mere tydske Blod, end velske Blodet.

Og Schillers Jomfru er ei af de Franske,
En dansk Correggio, det er en Danske.
Os Phantasten kan vel vidt ombære;
Men derfor blive vi dog hvad vi ere.

Poesiens Sandhed.

„J braute med Jer Poesie! Mon Regen
 For vorne Børn, er stærk som Oldtidsregen?
 Kan tomme Drem i flere Digterpande
 Vel maale sig og agtes med det Sande?“

„Historien! den er det Virkelige;
 Dens Traditioner har lidt meer at sige;
 Den holder sig kun til det Rette, Nøgne,
 Som Digteren udpynte vil med Løgne.“

Dg om jeg nu beviste dig: en Digter
 Den virkelige Sandhed mindre svigter
 End en Historiker? Hvad blev da Svaret?
 Dg det har Liden steds dog erfaret.

Hvert Sagn fra gamle, selv fra nye Tider,
 Fordreiet blier; det mod Naturen strider,
 Alt Hver bedømmer Daad paa samme Maade;
 Thi Mennesket er Mennesket en Gaade.

Lad Tre fortælle dig, hvad hver erfared
 Om samme Ting! forskielligt aabenbaret
 Har sig dog Sagen for dem alle trende;
 Fortælleren i Sagnet I erkende.

Dg Handlingen — hvad er en ægte Handling?
 Kun Aandens, Siælens, Villiens Forvandling
 Til ydre Virkning; men hvad Aanden tænker,
 Tidt stiles i den ydre Virknings Rænker.

Hvad gjør nu Digteren? Mon han sig putter
 I Larven ind, og fra det Ydre slutter?
 Nei tvertimod, han virker fra det Indre,
 Han lader Aanden giennem Daaden tindre.

Han ei bedrager dig, han tilstaaer gierne
 Hans egen Aand har lagt den rette Kiærne.
 Halvgiort umodne Daad gjør Ingen Vre;
 Han viser meest: hvad Daaden burde være.

Saadan fremstiller han, med Kunstens Stempel,
 Hvad Mennefseligt er, som skönt Exempel
 For alle Mennefsker. Det er det Sande;
 Og altsaa drømmer ei hans Digterpande.

Den Sandhed, hvorum ofte bliver talet,
 Hvis Stræben og hvis Maal er Idealet,
 Den er ei Løgn, den frygter ei det Nøgne,
 Den blotter alle Smaalighedens Løgne.

Men tro dog ei, at, med indbildste Fagter,
 Den sande Skjald Historien foragter!
 Han skatter høit den Lærdom og den Grunden,
 Hvorved det Virkelige selv blev funden.

Saa godt som det paa Jorden lod sig finde.
 Ei Phantasie skal sig med Alt forbinde;
 Og det kan Moien vel og Gliden lønne,
 At finde store Stykker af det Skienne.

Thi Mennesket sit Værd, sit Væsen prænter
 I disse store, herlige Fragmenter;
 Og Værtsen, som i Bierget den er æltet,
 Er skøn og lærerig, før den blev smeltet.

Den blotte Form.

Stilistiker! høvmod dig ei for meget,
 Og tro ei Kunsten allerhøiest steget,
 Naar dine lette Vers du kan forfatte
 Saa flydende, saa boneede, saa glatte.

Du veed dog ganske sikkert, jeg formoder:
 Hver ædel Kunst har trende Perioder,
 Hvori den spirer, modnes — og forsvinder.
 Vor Tid sig snart i sidste Tilstand finder.

Først uden Form begynder raat Geniet,
 Saa vorder det til Form af Skienhed viet;
 Geniet svinder i de sidste Dage;
 Tilsidst staaer Formen ganske tom tilbage.

Med denne Form Bildfarelsen sig røber,
 Naar den vil være Landens Lysestøber;
 Skiondt oftest disse Støbnings Formelege
 Var uden Talg og Vex og uden Væge.

Hvad siger Schiller? „Tro ei Skiald at være,
 Fordi et dannet Sprog dig gior den Væ,
 (Var Manden mat og Følelserne kiole,)
 For dig at tænke, Ven! for dig at føle.“

Hvor rørende, hvor skönt, i Morgendampen
 Med Sprog at ffue Digteren i Kampen!
 Snart feirer han, Udtrykket snart han tvinger,
 En smagløs Tid snart stæffer ham hans Vinger

Om ogsaa stundom Kampen ham udmatter,
 Langt mere høit en faadan Kamp jeg statter,
 End Elegancen syøbt i Dagskritiken,
 Der hentet sig sin Lurus i Boutiken.

Stoffet.

Ei Stoffets gode Valg man Roes her nægte.
 Hvad er et Digtestof, naar det er ægte?
 Kun Handling, Livsforhold! Og det vil sige:
 Selv Stoffet hører til det Mandelige.

Og kosteligt det er, det gav os Kræfter,
 Det hjælper dig til hvad du stræber efter.
 I Stoffet ligger Spiren, som i Dvale;
 Det første Frø til det Originale.

Behandle, forme, smukt med Kløgt forandre,
 Er let for Kunstneren, ja selv for Andre.
 Dy dig! og Vanskelighed overvindes;
 Men gode Stof vist rigeligt ei findes.

Tandt Digteren et fligt, som ei vil svigte,
 Da noget Skient han sikkert dig vil digte;
 Men mangler Emnet, da maa Kunsten tabe;
 Thi kun Vorherre kan af Intet skabe!

Tanken.

I Poesten steds arbejder Tanken;
 Men ogsaa den bør holde sig i Skranken,
 At Ilden ei og Skilbringen sig taber
 Af Hierte, Characterer, Lidenstaber.

Ihi Tanken maa sig passe til Forstanden,
 Saa godt som Riolen passer sig til Manden.
 Ei tænkes eens; og i Apollos Halle
 Maa Skialden tænke, sole, for dem alle.

En Tanke stundom Tænkningen beriger,
 Men passer ei for Den, som Tanken siger.
 Ei Aphorismen kiender slige Grændser,
 Men Dramet ei maa fyldest med Sententser.

Og stien er den poetiske Forvandling,
 Naar Tanken sig udtrykke kan ved Handling.
 Ved Tænkningen, paa Tydsk, at overdrive,
 Det Sande taber let, og det Naive.

Berſet.

Begeiſtringen, hvis Flugt behøver Vinger,
 Muſiknaturen, ſom i Sproget klinger,
 Udtrykkets Kraft, ſom Tolelſen forſtærker,
 Frembringer Taft og Klang i vore Værker.

Naturlig er ſlig Drift; af alle Munde
 Klang Digteqvad før Proſa tales funde;
 Og Klang og Taft ſelv Heltene forbinde,
 Thi uden dem kan Helten ikke vinde.

Krigslurens Lyd ſin Skierv til Seiren bragte;
 Soldat ei Oboiſten bør foragte;
 Men Oboiſten ei for høit i Velten
 Maa ſtatte ſig; han er ei ſtor ſom Helten.

Det skjønne Versmaal er i Bragis Rige:
 Et deiligt Smykke for en deilig Pige,
 Et herligt Sværd, som Kæmpens Hoirer fanger,
 For ædle Riddersmand en prægtig Ganger.

I Nordens Oldtid Verset Sangen smykker,
 Som klaren Jis, i mange skarpe Stykker;
 Og fielt sees Rimet foran Ordet drage;
 Men i den bløde Tid det veeg tilbage.

I Middelalderen Helten selv ei synger,
 Om Eventyret nymne Pigeeflynger;
 Med smukke Markblomst række de ham Prisen,
 Og Rimet falder let i Kæmpevisen.

Der kom en Tid, da med fortabte Miner
 Riimsmeden stønnet i Alexandriner,
 Sif Skænd, fordi han Staten ikke nytted,
 Og Hiertet ud paa Albuen var flyttet.

Vort Sprog, vor Kunst, skal meer ei Skammen bære;
 Det har tilkæmpet atter sig sin Væ.
 Fortydsfelsen, som bragtes ind med Kronen,
 Med Adelsmænd og med Reformationen, —

Den fik sit Løbepas! Tilbagebragte
 De gamle Skatte blev; men vi foragte
 Hvad Godt og Herligt er, ei af en Fremmed;
 For Stort og Skient er Bragishallen Hiemmet.

De skønne Former fra den græste Have
 Vi hentede hid, og de blev Musers Gave;
 Og ret godt trivedes i Kulde og Blæsten
 Trimetret, Hexametret, Anapaesten.

Og hvor Citronen groer, Drangen gløder,
 Tercinens Høiflang blot ei Dret møder.
 Ottaverimet ogsaa vort er vorden.
 For koldt for ingen Digteblomst er Norden.

Bort Sprog har Kraft, hver Enkeltklang er tapper;
 Men 't let den danske Tunge slapper;
 Vi os maa vogte vel for de Krabater,
 Som technisk man betegner ved Hiater.

E sluger E, som møde sig paa Randen;
 Hælt, som Insekter, æde de hinanden.
 Tidt overseer dem selv den bedste Seer;
 Thi Sproget er saa fuldt af disse E'er.

Og vi har ei paa Dansk den Ret, som Flere,
 Til Verset Ordet at abbreviere;
 Blot Singular vi som et Flertal bruge,
 Hvis R forbyder Slugeren at sluge.

Hvert Sprog har Sit, hvorfor en Skiald maa kæmpe;
 Den Tydske maa det alfor Haarde dæmpe;
 Den Danske jage maa med skarpe Kanter
 Det Bløde bort, med stærke Consonanter.

Det Musikalske og Maleriske.

„Gødt! Musikalsk maa Digtet være.“ — Rigtig! —
 „Og malerisk!“ — Ret vel! Men vær forsigtig!
 Hver Kunst har Sit, som ei den Anden mægter;
 Beslægtede, dog høist forskjellige Slægter.

Lig Melodien Digtet har en Vinge;
 Men som Musik kan Verset aldrig klinge,
 Med klare Toner Ordet ikke lyder,
 Bli'er smukt først, naar man veed hvad det betyder.

Det hvidsler uforstaaeligt i Munden,
 Før det med Tanken, Billedet, forbunden,
 Og Følelsen, kan virke Sjælens Gammen,
 I Velklang, som en Tolk for Digterflammen.

Italienskt, maaskee, bag Laurens Kroner
 Har hundred Ord, som uden Sangens Toner
 Kan ligne Sang, skøndt Voessen fattes;
 Dog uden hin den bedste Velklang mattes.

Dg vorder Klingklang! — Vogt dig for den Klingen,
 Der lyder, som i Blæst en Kloffes Ringen
 Paa et chinesiskt Huus. Hvor Tanker mangle,
 Bli'er al din Velklang Bielden af en Rangle.

Dg Maleriet! Vogt dig for at male
 Et frostigt Billed med en frostigt Tale!
 Du har ei Farver; i Papiret præger
 Sig sorte Prikker blot, og sorte Streger.

Det hjælper ei, at du fortæller: Vandet
 Er flydende med Skum, Solymaanen randet,
 Og Græsset grønt, og fært den dybe Hule,
 Og Årene paa Marken alle gule.

Begejstringen maa lyse med sin Kierte,
 Din Phantasie maa male for dit Hierte;
 Vi see, hvad rørt din Siel sig forestilled;
 Saaledes vorder det et Digterbilled.

Men dette Maleri af Digtertale
 Kan Maleren med Farver ikke male.
 Hver har sit Eget, vælges kun det Rette.
 Det gælder klarligt at erkiende dette.

Hvis Tankebilledet skal Sangen pryde,
 Da som en kraftig Signelse det fryde!
 Du maa, hvis Muserne dit Værk skal signe,
 Det Ydre med det Indre sammenligne.

Med Elfskovsblik maa Maanen for dig lyse,
 Med Barnsdoms Skrak maa du i Mørket gysse;
 Med Manddoms Mod see Tossens Fart fra Fjeldet!
 Med Pigesind pluk Blomst ved Kildevaldet!

Men har du ei af Livets Bæger druffet,
 Du plukker Blomster kun som længst er plukket.
 Ei Muserne vil længe med dig hæle;
 Thi ei man vorder Digter ved at stæle.

Den poetiske Musik.

Det siges maa til Digtefunstens Gre:
Musiken kan den ikke reent undvære;
Naar ei dens Drom i Klang sig blot bevæger,
Den trænger til en Drik af Iduns Bæger.

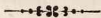
Men ei Musikkens høie Virkning svinder,
Fordi med Poesie den sig forbinder;
Lhi Ord og Lyden her, som Vølgeranden
Og klare Maanstin, har forsfiont hinanden.

Mens Ordet for den hulde Lyd maa tænke,
Som Engel sprænger Lyden Ordets Lænke;
Og Støvet Lænke fienkes Himmelsvinge,
Saa snart med Ord de klare Toner flinge.

Det sande Lidenſkabens Sprog er Løner;
 Paa Følelsen det ſætter Myrthekroner;
 Om Kiærlighed kan Poesie blot ſtamme,
 Muſikkens Magt fortolker denne Flamme.

Derfor maa du ei troe: i Syngeſpillet
 Man blot til Morſkab ſmukke Sang har villet;
 Genreven af en ſtøn Natur i Klangen,
 Ei under Sangen tænke du paa Sangen;

Men agte ſom en uſtateerlig Lykke,
 At Kunſten dig ſaaledes kan udtrykke
 De Følelſer i Hiertet, dybeſt inde,
 Hvorfor vi ellers Tolk ei vilde finde.

Idealet.

Et Ideal, det er Fuldkommenheden
 Af Skønhed, som den fælden sees herneben
 Paa denne dunkle Jord, i Taagedunsten;
 Men steds i Alnatur, stundom i Kunsten.

Dog ikke lige stærk i alle Kunster;
 Thi Nogle kan ei reent undvære Dunster:
 Ei Digteren sit bedste Værk kan bygge
 Med rolig Skønhed, uden Kamp og Skygge.

Og tidt den bedste Character i Værket
 Ved jordist Mangel vorder just forstærket,
 Original; og Livet faaer den ene
 Som Riød af vort Riød, Been af vore Bene.

Ret Idealet sig Begrebet nærmer;
 En stærk Indbildningskraft er dets Bestiermer;
 Thi ellers synker det fra Guders Rige
 Til Tomhed og til det Almindelige.

Naar ret vi Sagen undersøge nøie,
 Ei hører Idealet, men det Heie
 Vor Melpomene til; thi hendes Rige
 Er Driftighedens, det Hvitidelige.

En rolig Skønhed Poesien fattes;
 Ved stille Ro vor bedste Kunst afmattes;
 Vort Skionne sig i Kampen maa bevæge
 Mod Stygt. Deri bestaaer vor Musas Lege!

Det Ideal, som sees, er ikke Livet;
 En sandfelig Natur har os det givet
 I sine Former; Formen kun kan bære
 Sligt Ideal, til Guds og Kunstens Ære.

Derfor den Kunst, som nærmer sig Naturen,
 Af alle stionne Kunster meest, Sculpturen,
 Af alle stionne Kunster bedst udtaler
 Os Formfuldkommenhedens Idealer.

Naar Maleri sig Poesien nærmer,
 Saa trænger ogsaa det til Skyggestiermer,
 Til det Characteristiske, det Høie;
 Men, med den evige Natur for Die,

Natur har selv paa hver en Mangel hødet;
 Og derfor bliver Barn paa Moderstødet
 Et Ideal, Naturen har gienfundet,
 O Rafael! naar du er længst forsvundet.

Naturen brimler med Smaaidealer.
 Hver Blomst er idealt, men ei hos Maler.
 „Gif alle Konger frem i Kraft og Vælde,
 Gi mindste Blad de satte til en Nælde.“

Til egen Aand maa du din Tilflugt tage,
 Vil, Digter! hid du Idealer drage.
 Med Fingren har din Musa rørt dit Die,
 Det Skionne seer du i det Dybe, Seie.

Det Characteristiske.

Den Retning, som fra Idealet stiller
 Sin Flugt, eensidigt Mennesket fremstiller,
 Med eget Præg og i forskjellig Alder,
 Characteristisk man den Retning kalder.

Selv Billedhugger kan den ei undvære,
 Skal Værket Stempel af Geniet bære;
 See Mars, Apollo, Bacchus! du vil fiende
 Forskiellig Ungdom i de Guder trende.

Apollo stien, begejstret og forstandig;
 Mars kraftig senestærk, stræng, stolt og mandig;
 Og Bacchus, fylldig, sværmerjst, lod binde
 Sig Druer i sin Lof, blød som en Dvinde.

Gulbgrube dette Stof vel nævnes kunde
 For Digteren, i det kan han ei lunde.
 Hen Characterens Pensel Skizzen sætter,
 Som siden Kunst udmaler til Portrætter.

Til Træ opelstes maa den spæde Plante:
 Det Morsomme, Sindrigt-Interressante,
 Opstaaer paa denne Viis. Saaledes bliver
 Characteristiske dit Værks Motiver.

Motiv, — det til Bevægelsen er Grunden,
 Som i en Daads Udvikling du har funden.
 Almindelige Grunde kan ei bruges;
 De, som Begreber, strax af Lomhed sluges;

Og er ei digteriske. Handlemaaden
 Characteristisk svare maa til Daaden.
 Saaledes Skialden altid Nytt kan tegne;
 Og Katastrophen lod sig ei beregne.

Temperamenterne.

Sit Gang, sit Væsen Characteren henter
 Tilbeels af alle fire Temp'ramenter:
 Sangvinist, cholerist, melancholist, phlegmatist;
 Men Virkningen er ofte problematist.

Hver god for sig, naar ei det overdrives;
 Hver slet for sig, naar Herredømmet gives.
 Cholerist er den Ild og Hestigheden,
 Som danner Helt og Skiald i Krig og Freden.

Sangvinist dig Blodet let i Aaren flyder,
 Med Munterhed du Livets Gode nyder;
 Og melancholist du føler Støvets Lanker,
 I stjerneklare Nat paa Himlen tænker.

Phlegmatisk lader du dig ei forføre,
 Til Videnskabens Loffesang at høre;
 Besindigheden er din Hersterinde,
 Du stræber efter noisom Ro at vinde.

Men see nu disse Retninger paa Brangen,
 Naar Een ei vilis den Anden holder Stangen:
 Din Hidsigthed da ingen Skranke kiender,
 Som en Vulkan dit vilde Hierte brænder.

Som Sandfælsigheds Barn, naar du har funden
 Den søde Kalk, du tømmer den til Bunden;
 Som Mørkets Sen du søger Livets Drke;
 Kun din Fortvivlelse du seer i Mørke.

En herlig Nectar altsaa, maa man sande,
 Natur! ved alle viseligt at blande.
 Men hver for sig, hvad kan man længer haabe?
 En Gal! en Glæk! En Skrantning og en Taabe!

Lidt Villien, Characteren stiller Trætten.

Med disse fire Farver paa Balletten

Geel meget males kan af Boesjen,

Dg herved træffes Physiognomien.

Lidenſkaben.

Den Pegaſus, hvorom man ofte taler,
 Den Heſt, ſom Maleren med Vinger maler,
 Det er den Lidenſkab, vi maae beſtride,
 Som Digteren maa kunne roligt ride.

Ei løbſt affted med ham maa Heſten rende,
 Som tidt den løber med de andre Evende.
 Kun for hans gode Kunſt vi ham berømme,
 Hvis han den holder i den ſtramme Lemme.

Dog denne Ganger kan han ei undvære.
 Kun Stormen kan Naturens Vinger bære;
 Hvor ei den hen ſin raſte Velge ſender, —
 Der vorer ſlimet Andemad for Vænder.

Ondskaben.

Kald Ondskab hvad du vil: en Dævelyngel,
 En Sygdom, Giæring, Uforstand, en Slynge, —
 Den er der eengang, den vil Livet skade,
 Du maa bekæmpe den, du maa den have.

Alt Christendommen, fra vort Livs Begynden,
 Afstiller Skrebeligheds, Ondskabssynden.
 Den første kan du taale, den tilgive;
 Men ond du selv med Ondskaben vil blive;

Hvis du besmykker den og den undskylder.
 Thi Skadefrohed folde Hierte skylder;
 Som Tiger dræber, blot ei for at æde,
 Den tørster efter Mord af Andres Glæde.

Som Skiald du kan med den ei overbære,
 Og blød medlidende med Dødsfæb være;
 Ved sødt at oversminke flige Pletter,
 Det hele Livets Billed ud du sætter.

Det Hæslige.

Naar man om Smukt og Stygt i Kunsten taler,
 Hvad enten du nu digter eller maler,
 Da er det samme Valg dig ikke givet,
 Som det, du daglig øve kan i Livet.

Thi meget Smukt er i det blot Reelle,
 Hvorom du lidet Nytt kun kan fortælle,
 Og det forsmaaer din Kunst; men paa det Stygge
 Maaskee din Tanke noget Skønt kan bygge.

Naar du i Macbeth gustne Herer finder,
 Tre sliæggede, tandløse, grimme Dvinder,
 Da er det skønt! Sig deres Grimhed taber
 I Billedet af grimme Lidenstaber.

Dg det er disse, Digteren vil male;
 Et Sandsebilled mægter ei hans Tale.
 Her selve Rædslen maa hans Stræben lønne,
 Dg i det Hæslige du seer det Skienne.

Det Triviale.

Det Triviale mindre tidt i Tingen
 Bestaaer, end i den flette Harpes Klingen.
 Af Trivialt man intet faaer at vide,
 Naar Tingen fattes fra den rette Side.

Men i den indholdslose, tomme Tale -
 Flau Efterligning er det Triviale.
 Den dagligdagse Sløvhed, Plumphed ene
 Paa Trivialitetens Træ er Grene.

Men vogter Eder, Sangere! som fæste,
 Med indbildt Storhed, Diet paa det Bedste,
 Og troe, høitideligt at have seiret,
 At ei med Lustballon I gaaer i Veiret.

Luftskipperen kan Fjeldet overstige;
 Men saa — hvor er han da? I Luftens Rige,
 Omgiven kun af Luft; og ofte Stuen
 Staaer mellem ham og Floden, Bierget, Byen.

Du har foragtet Veeret i sin Dreihed,
 Og seer nu ingenting for lutter Høihed;
 Din tomme Svulst, som Livet skal omfatte,
 Er mere væmmelig, end selv det Platte.

Thi Plat er plat, og vil ei andet være;
 Dig skal Indbildningen til Himlen bære;
 Og fornem seer du ned paa meget Andet,
 Gøit over dig, endskiøndt det staaer paa Landet.

Monotonien.

Hvis Digtninger skal Hjerterne behage,
 Maa deres Indhold ikke sig gientage.
 Opfindelsen dog bliver, tidligt, silde,
 Den egenlige, sande Digterfilde.

Ei nærme vi os Elfsøvs Myrthebække,
 For os at lade der af Giegen giække;
 Men Gieg er, i hvor ridderligt han pranger,
 Med „Bryst og Ryft“ den tydske Minnesanger.

Og selv i Oefian, hvor Volgen dækkes
 Af Maanens Glands, vi stærkt af Giegen giækkes.
 I Matten strækker Anden som en Flamme;
 Men det er altid dog Eet og det Samme.

Dg Klopstock — han er ædel, høi tillige;
 Det Skam var Andet om sliq Skiald at sige;
 Men — er det tilladt at gientage Spøgen?
 Selv i Messias ofte kluffer Siggen.

Gaa, hvor du vil, kun op i disse Skrifter!
 Om Guddom, Kiærlighed og om Bedrifter;
 Læs, hvor du vil, paa første, sidste Blade, —
 Og Sammenhængen vil det neppe stabe.

Indbildningskraften.

Forstand for Sandhed, Hiertet for det Gode,
 Har Gud nedlagt i Stevets Bryst og Ho'de;
 Og for med Fryd vor Stræben at belønne,
 Indbildningskraft han gav os for det Skønne.

Er ikke den dig i Naturen givet,
 Da som en Blind, en Døv, du nyder Livet.
 Med kold Forstand du ikke vidt kan komme,
 Den abstraherer hen dig i det Tomme.

Du gaaer som Don Quirote i stive Pandser;
 Især hvis ogsaa du foragter Sandser,
 Maaskee fordi de fineste dig fattes;
 Og hvad man kiender ei, kun lidet stattes.

Ved Diet, Dret, Phantasien næres;
 Ei Lyd, ei Syn, af Siælen kan undværes.
 Det virket med Begeistring paa dit Hierte;
 Da brænder klarere Forstandens Kierte.

Som i dit Legem Nerver, Muskler, Blodet,
 Til sammenvirke Livet, Sundhed, Modet,
 Saa virke hine Uadskillige.
 Dog har enhver, som Drot, sit eget Rige.

Thi Videnskaben, thi Forretningsmanden
 Fornemmeligt arbeide med Forstanden;
 Sit Hierte Menneſket som Christen bruger,
 Og Kunstner Phantasiens Honning suger.

Bittigheden. Det Humoristiske.

Som Løse, mellem Jetter, mellem Guder,
 Snart staaer det Skienne bi, snart Ondt bebuder,
 Nu Tvedragts Ven, nu atter Ven af Freden,
 Saa virker i sit Glimmer Bittigheden.

Den er et Spil af Billedet og Tanken,
 Hvis Spøg forsælligt overtræder Skranken
 Af sund Fornuft, i Livets, Kunstens Rige,
 For at bespotte det Urimelige.

Dg saadan god; naar ei den sig forløber,
 Naar den retfærdigt springer sine Svøber,
 Mod de Lobenede, som gaae paa Fire;
 Da vorder den helbredende Satire.

Thi Daaren, som ei vil og kan ei tænke,
 Ham bør man ei Alvorligheden stienke,
 Men Tanker af hans eget Slags levere,
 Saa at han selv sig kan prostituere.

Dog ei Satirer blot, som Daarer møde
 Med kold Foragt, er Vittighedens Føde;
 Dens fine Spøg, dens Tankeleg kan glæde,
 Selv hvor Fornuftige kun var tilstede.

Men Vittigheden, naar den Ondskab hylder,
 Den værste blev af alle Pestens Bylder;
 Thi den opløser Retsfærd, Dyd, Fornuften,
 Til Møner, som den blæser hen i Luften.

Som flu Epidesfindighed den stuler Aben,
 Og sætter sig paa Bank med Vidensfaben;
 Men gier kun Knuder, ægte Sandhed rokker,
 Og Unglingen til Daarlighed forlover.

I Epidøbub= Lybe= Røver= Morder sproget
 Af Vittigheden altid findes Noget;
 Kun Spotten er den Afgud, som de tiene,
 Der bider lumskt og seigt, som en Hyæne.

I muntre Digtekunst staaer tidt i Krogen
 Et vittigt Indfald, pynter Dialogen;
 Men Vittigheden selv kan Intet skabe,
 Den kan blot øiebliskligt efterabe.

Skal Viddet virke komisk paa vor Scene,
 Maa det med Phantasien sig forene;
 Saaledes digted Holberg, Moliere;
 Men Viddet kan en større Krone bære:

Med Følelsen, Begeistringens forbunden,
 Dets Lune gaaer til Høiden og til Grunden
 Af Menneskets Natur; og først paa Lysten,
 Thalia, i din Bog staaer Humoristen,

Cervantes, Shakespear, naar de skildre Taaben,
Er det Apollo selv i Narrekaaben.

Apoll har Falstaff, Don Quixote indviet.

Hvad mere Stort frembragte vel Geniet?

Den Latter, som vi skienke sig en Daare,
Stort Frændskab har med Melpomenes Taare;
Det er, som Aftenrødt og Morgenrøde,
Etiarsommerstid: Extremerne sig møde!

Det Moralske.

Dyd, Sædelighed, Blikt, ei Sandhed nægter,
 Er Livsbetingelsen for alle Slægter;
 Men just fordi nødvendige de vare,
 Blev deres Lærdom let os at forklare.

I Skolen alt letfatteligt for Alle.
 I Poesien bli'er det Melkevalle,
 Hvis du Moralens A B C vil stave
 For vorne Børn, at holde dem i Ave.

Moralens Bud, — om det er ikke Taler;
 Men Dramets Aand er altid dog Moralen
 I Handlinger. I Poesiens Rige
 Bevæger stedse sig det Sædelige.

Forstyrret og bekæmpet af det Slette!
 Intrigen selv bestaaer i denne Trætte;
 Forviklinger snøer Risten, og dem binder
 I Knuder, som du løst af Skialden finder.

Han lærer Mennesket sig selv at kiende,
 Ved ham det Indre findrigt ud at vende.
 Ei uden Godt og Slet kan Kunsten bygge;
 Det blev et Billed uden Lys og Skygge.

Digtekræfternes nødvendige Forening.

Forstanden, Følelsen, Indbildningskraften,
 Drog ud paa Eventyr en Sommeraften.
 De sagde: Vi var altfor længe sammen!
 Nu skilles vi; hver nyder egen Sammen.

I Compagnie vi digtet har saalænge,
 Nu hver skal slaae sin egen Harpes Strænge;
 Saa nydes Vren først udeelt, den Hele,
 Som før udstykkedes i trende Dele.

Men da Fornuften nu og Vittigheden
 Ei fandt dem sammen, troede de ei Freden;
 De søgte dem. En gammel Qvinde viste,
 (Hun hedde Sandhed,) til en Daareliste.

Forstanden digted i en Galetroie,
 Og blev bevogtet overmaade noie;
 Bevise vilde han, med Knivestikken,
 Det ægte Digt, det var Mathematiken.

Indbildningskraften laa paa Gulvet, maled
 Det rødt med eget Blod, som Hane galed;
 Han bad Dervogteren: fra Stjernevrimslen
 At hente ham Regnbuen ned fra Himlen.

Og Tølelsen, med Lærer som en Kilde,
 Til Maanen blinked, græd om Natten silde;
 Men loe saa høit ad Sol i Morgenstunden,
 At Knebel maatte lægges den i Munden.

Og hermed, Børn! er alt Romancen ude;
 Thi jeg behøver vel ei at bekunde:
 Fornuften redded dem fra denne Fare.
 „Og Vittigheden?“ Den udloe dem bare!

De forskjellige Digtarter.

Naar Digteren sin egen Stemning qvader,
 Leer, smiler henrykt, eller trofjæles græder;
 Naar med en frigerst Ild han griker Luren,
 Fortryller sødt ham Pigen og Naturen;

Hvad eller: er han lystig og satyrisk,
 Da kalde vi en saadan Stemning lyrisk;
 Sin egen Tilstand han at telke stræber:
 Begeistring paa Veltalenhedens Læber.

Men træder hans Personlighed tilbage,
 For gamle Sagn med Skienhed at gientage,
 Fortæller han om Andres Graad og Anger,
 Bedrøft og Liv, er han en episk Sanger.

Dg tryller han sig selv ind i en Fremmed,
 Endskiøndt han bliver dog i Digterhjemmet,
 Er episk han og lyrisk dog tillige,
 Da virker han i et dramatisk Rige.

Thi Pyraffangen er det Ideale;
 Charakteristisk maa han tænke, tale;
 Han til en Fremmed maa sig selv forvandle,
 Dg som en Fremmed maa han føle, handle.

Hans eget Væsen er tilbage vejet;
 Det Bedste dog i Værket er hans Eget.
 Aldeles har han aldrig sig fornægtet,
 Med hans Genie er Dramet nær beslagtet.

Dg denne Genius dog meest os glæder,
 Skjøndt den sig viser i en Fremmeds Klæder;
 Paa Glasfets Farve kende vi hans Brillen,
 Dg raabe: Det er Shakespeare! Goethe! Schiller!

Oden og Elegien.

Hvert Mandedrag, min Ven! kan aabenbare,
 Kan Oden, Elegien, dig forklare:
 Den Luft, du drog, til Livet var fornøden,
 Og med dit sidste Suf dig hilser Døden.

Imellem Kraft og Svaghed sig bevæger
 Vort korte Døgn; du drak af Sundheds Bæger,
 Da spulmede din Varm, stærkt blev dit Døie,
 Som slukt med brustne Hierte sig maa høre.

I Følelsen af Mod, som Kraften bringer,
 Høit Anden, som en Drn, i Sky sig svinger;
 Men slappes Vingen, sluffes muntre Lue,
 Da daler Sielen ydmygt som en Due.

I raske Flugt, naar ingen Træthed thyger,
 Med Tak du Hymner til Jehova synger;
 Og frylmer Bredden, du i Rækken træder,
 Og Helteqvad til Trods mod Fienden qvæder.

Er lyffelig din Kiærlighed, den stærke,
 Da quibdrer du i Marken som en Lærke;
 Ei Stormen er saa stolt, ei frylmer Havet
 Som du, naar du af Lykken er begabet.

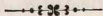
Men træffer Sorgen dig, den Elste Døden,
 Violblaat sidste Glimt af Aftenrøden
 Har Nattens Mørke slugt; sig Trøsten fierner,
 Og al din Lysning er de blege Stierner.

Og de utalte Kæmpemillioner,
 Som sig forene til Almagtens Kroner,
 Kan ei, med derres fierne Blink tilsammen,
 Erstatte dig den slukte Lampes Flammen.

Som Skattegraver vil du finde Skatten;
 I Maanskin søger du, som han, om Natten;
 Men hvad du fandt, du Arme, var din Smerte.
 Dog haabe kan endnu et blodigt Hierte.

Mens Hiertet slaaer ei Trosten reent forstummer.
 Med Beemod møder du din Vee, din Kummer;
 Med Evigheden fandt du Sympathien;
 Som Væffen dig hufvaler Elegien.

Dg var du Hedning i en kraftig Ode,
 Saa lærte dig, i Sorg, den Eviggode
 Paa Korset, med sin egen Hiertebristen,
 Elegist from at svinge som en Christen!

Lyriske Digtere.

Hvo kunde vel hver yndig Urt dig nævne?

Hver Sommer har sit eget friske Stevne;

De glæde deres Tid; de bedste Blommer

Forsøfte Siælen i en evig Sommer.

End ved Beauclose Vandringsmanden finder

Petrarca! dine himmelblaae Kiærminder;

Ved Straßburg, Goethes Blomst, fra Unglingsalder,

Vil dufte som Viol, naar Taarnet falder.

Ved Jena — Hjertet, Tanken, kraftig Villie,

Sprang ud, og blev den kongelige Lillie,

Der over Schillers Riste Pladen kaster

Hver Sommer, med fornyet Maaflaer.

Rongsteds Lyksalighed, som Ewald digted
 I sin Glendighed, du har ei svigtet;
 Geniet dæfte Sorgens sorte Rose
 Med Skionheds usorgiængelige Rose.

Naar jeg til Bernstorff, til Corføer henreiser,
 Markblomsten yndigt mig imøde kneiser;
 Og glad vil stedse Danmark den modtage,
 Fra Baggesens og Thaarups bedste Dage.

Om yngre gode Skialde man ei leder;
 Til Hauger har de længst forvandlet Heder.
 Et Digter-Livoli paa Marken bygtes,
 Hvor Væssel ei af noget Træ bestryktes.

Digterinder.

Til Digter aldrig vorde kan en Dvinde;
 Men derimod heel vel til Digterinde.
 I Dvindlighedens Væsen er et Kammer,
 Som ei opklares ret af Digterflammer.

Der er en Traad, som Dvinden kun kan spinde,
 Der er en Traad, som Dvinden kun kan tvinde;
 Men stabe Mænd? — Ja, det forandrer Sagen;
 Saa maa hun selv først have Skiæg om Hagen.

Poetiske Smaablomster.

Prosaist Fornemhed! hvad gier du heller,
 End at foragte Digterbagateller?
 Men dersom Bagatellen os kan more,
 Er den et lille Gran dog af det Store.

Et lystigt Spøg Ufskyldigheden gatter;
 Den Flaue finder Spøgen flau, og spotter.
 Det er, som Yndighed og Modelapsen;
 Og det forholder sig, som Vijn til Snapsen.

Et aandigt Morskab er et at foragte,
 Som ingen slette Vidensfaber vakte;
 Og til dets Noes det neppe var ughydigt,
 At det er venligt, muntert og ufskyldigt.

Der er et Dieblif i Ungdoms Alder,
 Hvor Idun mangan henryft Ungling falder,
 Og ham tillader, under Hiertesukke,
 I hendes Lund en yndig Blomst at plukke.

Men han maa vogte sig, at ei han kommer,
 Naar bort er founen Kiærlighedens Sommer;
 Thi ellers giækker let ham vor Gudinde,
 Og lader ham kun Græs paa Marken finde.

Heltedigtet.

En Digtart, som Historien sig nærmer,
 Er Heltedigtet; men Apol beffiermer
 Sin Gndling, der vil vinde Laurens Krone,
 For koldbidtseftige Fortællingstone.

Hvad allerbedst et Heltedigt kan fæbne,
 Det Marstal er og virkelige Navne
 Paa Smaafolk, strænge Facta, lærde Noter;
 Men hvad det trænger til, — er Anekdoter.

Heel tidt den Lærde, som var stiv i Noten,
 Foragted og forhaaned Anekdoten;
 Og dog — selv i Historien, kan ene
 Dig Anekdoten skildre Livets Scene.

Thi fierner du dig, fra Personligheden,
 Da ligner Krigen Krig, og Freden Freden.
 I alle Lande, ja til alle Tider,
 Paa samme Viis forliges man og strider.

Capitler finder du hos Maccabæer,
 Skiondt skrevne for den fjerne Tids Hebræer,
 Hveri med flygtigt Ord man Helten priser,
 Dmtrent som i vor egen Tids Nviser.

En Krigshistorie, det er et Andet
 For Krigeren; men ei for Fædrelandet;
 Derfor selv Kroniksfriber ei bør vrage
 Sindrige Fabler og den gamle Sage.

Et Digt, et Sagn, har ofte bedre tolket
 Hverledes Oldtid var og ældste Folket,
 End, paa Latin, en stakkels Munk, som taler
 Koldmonoton i Klosterets Annaler.

Men Dramets, Helteedigtets Stierner tindre,
 Her fra det Ydre meer, hist fra det Indre;
 Af Yduns Øbler begge nyde Saften;
 Begeistring hist, her meer Indbildningskraften.

Hist i det Heie, Dybe; her os lede
 Selv Muserne hen i det skienne Brede.
 Det er ei fladt! Hvad Muserne fortælle,
 Det nærmer aldrig sig det Trivielle.

Et Helteedigt gaaer i det ydre Store;
 Med skienne Eventyr vil det os more;
 Og for at Sjælen ret sig fryde skulde,
 Her stienker Kunsten os det Underfulde.

I Helteedigtet maa den bedste Christen
 Fornægte sig og vorde Pantheisten.
 Naturen i et Helteedigt bekuder
 Tertejn og Virkninger af selve Guder.

Hvorfor? Hvad vil Mythologien sige?
 Den kun udvider Menneskenes Rige;
 Den menneskeliggør Naturens Kræfter,
 Hvis Sympathie vort Hjerte strækker efter.

Naturens Kraft ei Tanken kan udgrunde;
 Hendrage den i eget Jeg vi kunde;
 Forvandlet til det Fremmede vi blive;
 Det Objective bli'er det Subjective.

Hvad har vi ellers? Kun Begreber folde.
 Er ei den Forestilling: „Guder, Trolde“
 Meer kraftig, end faldsindigt at berette,
 Om „Skient og Hæsligt“ om „det Gode, Glette?“

Omtryller ikke til et jordist Eden
 Dig Freia meer, end Ordet: Kiærligheden?
 Men Navnet Tapperhed dit Bryst opflammer,
 Som Asaether, med Veltet og med Hammer?

Dog skøndt sig Helteedigt fra Drama stiller,
 Forskiellen man for stor sig forestiller.
 I Naboskab de gjør hinanden Nytte,
 Ved broderligt og troe at understøtte.

Stof laaner Dramet tidt af Epopeen.
 Skal Helteedigtet skildre Sorgen, Veen,
 Det levende, det vorde maa en Scene,
 Hvori du taler, høie Melpomene!

Græsk og nordisk Mythologie.

Du gode Gud! hvor hurtigt svinder Tiden.
 Halvhundred Aar det næsten nu er siden,
 At jeg for Valhals-Aserne brød Isen;
 Mit lille Skrift man værdigt fandt til Prisen.

I den Tid har min Tro sig ei forandret,
 Med Nordens Guder har jeg Banen vandret.
 Vel mindre dannede, men mindre trædste,
 Jeg foretrækker end dem for de græske.

De Sidste hersked stient i Skionheds Rige;
 Mæest i Naturen, i det Sandselige;
 Betragte vi vort Nordens Guder nøie,
 Da see vi: deres Hiemstavn var det Høie.

Run Glimt af Høit, fra ældste græffe Lider,
 End sees i Nemesis, i Eumenider;
 Men da Prometheus raned Aandens Gave
 Til Menneſket, ham gjorde Zeus til Slave.

Hveranden Fabel os jo foreſtiller
 En øſterlandſt Deſpot med ſine Triller;
 Skinſygen der, ſom Drivehiul, du finder
 Gientagen, mellem Guder og Gudinder.

Genifuld er Apol, dog altid færdig
 Til Mord og Drab, ſtiendt deilig og elſtværdig.
 De ſlette Digtere, — ja Gud dem naade,
 Hvis endnu altid Marſhas han flaaede.

Langt mere blid ved Harpen Bragi leger .
 Og prifer Frugten i ſin Yduns Bæger.
 Venus er ſtien; blandt ſydlige Brunetter
 Hun gyldenblonde Lok om Tøſen flætter.

Dg gie'r tilkiende, med de hulde Miner,
 Hun helst vil ligne nordiske Blondiner;
 Endstienet Syblenderindens Bled sig rober,
 Saa at hun hæsligt sig med Mars forleber.

Men Freia sin trolese Mand begræder,
 Guldaaren hendes skionne Die væder,
 Dg lærer Nordens Møer: at Trostabs Minde,
 Langt meer end Velslyst, sommer sig en Dvinde.

Hvor dybt en Junos Midkierhed dog falder,
 For Friggas Moderkierlighed til Balder!
 Augias Stald som Knægt Herakles feier,
 Mens Thor med Lynet sender Helten Seier.

Uvidenhed blot kalder dig barbarisk,
 Som om du var kalmukisk og tartarisk,
 Vor Fædretro! I dine Himmelhaller
 Dra' aldrig As og Alf af Hiernestaller.

Dit Valhal, tænker jeg, har meer at sige,
 End det homeristgræsse Skyggerige,
 Hvor, som en ussel Synder, Helten sukked
 Og skialv, naar tørstig Blod han havde druffet.

Hvor er en hedenst Fabel, der os moder
 Saa høi som den, om Valder og om Høder?
 Om Yduns Ran og Hrelse? Skien, med Vinger,
 Valkyrien tappre Helt til Odin bringer.

Mercurius! Du er en Skialm elstværdig,
 Men med din List dog mere hurtig færdig,
 End Lofe; du blandt Guder blot forseger
 Dit Speg; men han selv mellem Diæble spøger.

I Græfers blomsterklædte Guderige
 Er Tankens Rædsel det Torgiengelige;
 Nordboen spøger tappert selv med Døden;
 Veed: Natten spinde vil for Morgenrøden!

Ei blandt Gothurner Frygten gaaer paa Soffer;
 Strængt vistnok Vola spaaer om Ragnarok;
 Men Glæden kommer, naar Jordstielvet svinder,
 Og Livet staaer igien med røde Kinder.

Da gammel Skialdefunst i Nord blev vaagen,
 Stod Nordensguden ikke meer i Taagen;
 Men Valhalskaren raaber end med Længsel
 Til Billedhugg'ren: Bring mig af mit Fængsel!

Dog, som Barbar jeg ikke her vil synde,
 Blind, Grifland! for din Skionhed og din Ynde;
 Som Bæring jeg til Miklagaarden reiser,
 Til Hyppodrom, hvor dine Guder kneiser.

Men ikke der, som Helt i gamle Dage,
 Herafles jeg kan for Stærkoddere tage.
 I Blokken vore Guder staae i Hallen; —
 Saa stynd dig, Meisel! stræl dem ud af Skallen!

Dit Valhal, tænker jeg, har meer at sige,
 End det homeristgræske Skyggerige,
 Hvor, som en ussel Synder, Helten sukked
 Og stialv, naar tørstig Blod han havde druffet.

Hvor er en hedensk Tabel, der os møder
 Saa høi som den, om Valder og om Høder?
 Om Yduns Ran og Hrelse? Skien, med Vinger,
 Valkyrien tappre Helt til Odin bringer.

Mercurius! Du er en Skælm elstværdis,
 Men med din List dog mere hurtig færdig,
 End Loke; du blandt Guder blot forsøger
 Dit Spøg; men han selv mellem Diæble spøger.

I Græfers blomsterklædte Guderige
 Er Tankens Rædsel det Forgiengelige;
 Nordboen spæger tappert selv med Døden;
 Beed: Natten spinde vil for Morgenrøden!

Ei blandt Gothurner Frygten gaaer paa Søffer;
 Strængt vistnok Vola spaaer om Ragnarok;
 Men Glæden kommer, naar Jordskælvet svinder,
 Og Livet staaer igien med røde Kinder.

Da gammel Skjaldefunst i Nord blev vaagen,
 Stod Nordensguden ikke meer i Taagen;
 Men Valhalskaren raaber end med Længsel
 Til Billedhugg'ren: Bring mig af mit Fængsel!

Dog, som Barbar jeg ikke her vil synde,
 Blind, Grifland! for din Skionhed og din Ynde;
 Som Væring jeg til Miklagaarden reiser,
 Til Hyppodrom, hvor dine Guder kneiser.

Men ikke der, som Helt i gamle Dage,
 Heracles jeg kan for Stærkodder tage.
 I Blokken vore Guder staae i Hallen; —
 Saa skynd dig, Meisæl! stræl dem ud af Skallen!

Eventhyret; det Underfulde.

Det Mythiske Naturens Kraft forvandler
 Til Menneſte; men Eventhyret handler
 Paa modſat Blis, det frygter ei Uhyret,
 Gjør Menneſket til Træ, til Steen, til Dyret.

Det Mythiske dig billedgjør en Tanke;
 Men Eventhyret fiender ingen Skranke;
 Sit Billed henter det fra ſierne Klover
 I Anelſer, og Drømmen er dets Moder.

Og altid Phantaſien ei, ſelv Anden,
 I muntre Syner taler med Forſtanden,
 Som ved dens Drømmebilled glædes rolig;
 Med Hemligheden gjør den dig fortrolig.

Dg gierne lod du dine Kinder hvidte
 Af Rødsfel, naar den ind lod Diet titte
 Igiennem Sprækken paa den Dør, som stiuuler
 Livsgaaderne, bag Dødens, Gravens Huler.

Naar Hamlets Fader kommer, — myrdet, jordet, —
 Naar Bancos Liig vi see ved Spisebordet;
 Da er det, — naar den ei af Lamhed hærdes, —
 Vor egen Aand, som for sig selv forfærdes

Episke Digtere.

Man sagde lang Tid og paa mange Steder:
 „Ei Helteedigtet meer Nutiden klæder;
 Virgil Homer alt efterlignte; Mange
 Har efterlignet Homer i deres Sange.“

Af Helteedigte faare faa der fandtes.
 Saalidt som en Comedie, var Dantes
 Et Helteedigt; for Nutid ei et Mønster;
 Ei meer, end for et Slot Straßburger-Münster.

En broget Krands af Eventyr, ei dantist,
 Men ridderlig og listig og romantist,
 Var Ariostos Sang, i mange Dele;
 En frodig Blomsterkro, men intet Hele.

Lasso gav meer en samlet Laurbærkrone;
 Dyb, ædel, høi, — lidt i det Monotone;
 For meget Graat i Graat; man savner Noget;
 For mørk maafee, som Alroft for broget.

Et herligt Værk, som staaer Homer ved Siden,
 Er Niebelungens Dvad om Heltestriden;
 En herlig Klang i Harpen; værdig, rolig;
 Dens Gienstand kun for grusom og for blodig.

Hvorledes man, af Muserne velsignet,
 Skjendte man to Digtere har efterlignet,
 Original og fædrelandst kan være,
 Det viste Goethe til sin Hermans Vre.

I Norden aldrig reent for Modeklangen
 Sig tabte Kæmpevisen, Folkesangen;
 Saa blev det let, at tyde gamle Skrifter,
 Hvor Maanfin faldt i Heltemurens Rifter.

Romanen.

Naar ei man klare Sandhed har for Die,
 Man tage kan det Lave for det Høie;
 Og stundom vrages Kunstens fældne Gave,
 Fordi man tog det Høie for det Lave.

Jeg dennegang Romanen har i Sigte,
 Som Mange vil ei regne med blandt Digte.
 En kold Forretningsmand den dybt foragter,
 Som Hierneſpind, med latterlige Dagter.

Forældre vil om den tidt Intet høre,
 Fordi den deres Døttre ſkal forføre;
 Men gamle Mo'er, ſom ſidder hiſt i Krogen,
 Forverler ofte den med Bønnebogen.

Dg Mængden grumme gierne den vil eie:
 I Hylde hist, hvor Bøger faaes til Leie,
 Du finder den; fra Ryggen slaaet er Skindet,
 Forrevet, halvfortært er næsten Bindet.

Det Bedste kan i Verden man misbruge;
 Dg hvis man ud af Bedet vilde luge
 Hver slet Roman, som kunde Folk behage,
 Af Gode blev der faare faa tilbage.

Naar kun det pænt er slebet af paa Kanten,
 Saa tager Folk let Glasset for Demanten;
 Dg — hvad som værre var — Demanten lastes
 Af samme Folk, og som et Glas forcastes.

Af lærd Pedant Romanen undertryktes,
 Fordi Cyropædien ikke lyktes;
 Milesiske Roman dertil ham bragte,
 Selv Goethes Wilhelm Meister at foragte.

Tidt i Romanens store Genrebillede
 Er hele Fædrelandet os fremstillet.
 Cervantes, Walter=Scott — de kiære Tvende
 Net lærte Spanien, Skotland os at kiende.

Beskriv dit Levnet! og snart vil du møde
 Geel Meget, som Forholdet kunde støde
 Imellem dig og Andre; Alt afmale
 Kan du ei frit, ei steds fortrolig tale.

Det kan du i Romanen; du kan blande
 Opfindelser med selversarne Sande;
 Det støder Ingen; viis du kan belære;
 Og sandt vil Værket, skændt en Digtning, være.

Og een Ting maa du heller ei forglemme:
 Den kiære Ungdom har, som du, en Stemme;
 Og Elfsøseventyr, de vil den høre;
 Den unge Mø vil, man skal Hjertet røre.

Det hielper ei at holde dem i Bure;
 Som Ræv om Druer ſige: De er ſure!
 For di man ſelv dem længer ei kan ſmage.
 Ungdommens Fryd ſkal Alderdom ei vrage.

Den poetiske Prosa.

Romanen er i Prosa; der er Mange
 Som troe: blot Poesie bestaaer i Sange,
 I bunden Stil; at aldrig den blier funden,
 Undtagen at den har et Vers i Munden.

Hvad har man ei oplevet? Poesien
 Mishandlet ofte blev af Theorien.
 I Shakespeares Tid man agted ei Comødien,
 I Shakespeares Tid man agted ei Tragødien.

Hvis „Venus og Adonis“ ei var skrevet,
 Han i sin Livstid ei erkjendt var blevet
 For en Poet; „Lucretia“ gav Gre;
 Men „Lear“ og „Macbeth“ maatte den undvære.

Det var ei Poesie! — Man kunde vise
 Fra vor Tid mangen lignende Cottise.
 Men til Romanen vender jeg tilbage,
 Dens Prosa skulde man vist ikke vrage.

Thi Ordet Prosa, har, som fleer i Sproget,
 To Meninger: Naar Digtet duer ei noget,
 Det kaldes Prosa; Den, som Skienhed stævner
 For Hverdags Thing, en Prosaisk man nævner.

Men den ubundne Stil ei Skienhed svigter,
 Og den foragtes ei af nogen Digter;
 Fleersidighed i Form, til den han trænger,
 Og stundom vil han ikke rime længer;

Ei gaar i Versets Baand; hans Musa leger
 Hvor, efter Lunet, hun sig frit bevæger.
 Men, ved Besøget, Sproget hun belønner,
 Idet hun det forædler og forfæjner.

„Poetisk Prosa!“ Prosaist vil sige, —

„Behold den i Phantasteriets Rige!

Dens Blomster af Papir kan os ei nytte;

Med Alvorsprog vi vilse den ei bytte.“

Hyormed? Med Cancellistil? Nu, min Kiære,

Ild du ikke vil det, saa lad være!

Giv dine Perioder ud i Trykken,

Og gaa endnu med Bidsten i Barykken.

Men det er latterligt; og hør nu dette:

Lidt efter lidt maa du dog Stilen rette;

Naar Fædrelandet Sproget har indviet,

Det ogsaa trænger ind i Cancelliet.

Poetisk Prosa skal du ikke hade,

Den er ei „Rose blaa med Sølvklade;“

Gvad selv den hader inderligt, som Lasten,

Det er Forsfruenheden og Bombasten.

Den efter Genfold, efter Klarhed stræber,
 Som det sig sømmér skienne Musalæber;
 Her Kunsten ei med Bynten sig vil smykke,
 Som Hyrdepige vil den giøre Lykke.

I vor Tid, hvor man tidt forverler Sangen,
 Med Numlepotten og Triangelklangen,
 En Digter kunde tidt faae Lyst, til Hæder
 For ægte Kraft, at kaste Versets Klæder.

Og nogen staae, som Herren Manden stæbte.
 En Petitmaitre kun ved dette tabte,
 Som Unaturens pæne Kialsedægge,
 Med falske Loffer og forlorne Lægge.

Mon Goethes Gød i Prosa savner Kronen,
 Fordi den savner Versificationen?
 Er Shakespeares tragisk ei i manges Scene,
 Hvor, uden Vers, hans Genius staaer ene?

Dramet.

Et Dramas Form har os Naturen givet:
 Samtalen selv er Virkningen af Livet.
 Ei svagt, beskrivende sin Handling male
 Vil Digteren, men handle selv i Tale.

Stum Løven sønderriver, Dren stanger,
 Stumt hen ad Marken iler lette Ganger;
 Hvor Krig og Fred, hvor Daad, hvor Sorg og Glæde
 Tilstede var, steds Ordet var tilstede.

„Poeten snakker!“ siger Profaisken;
 Men Profaisk du er en daarlig Christen
 I Kunstkritik; du staaer i snevre Skranke,
 Veed ei, at sande Handling er en Tanke.

Men Tanken ligger som en Drem i Lænke,
 Hvor Ordet mangler; kun med Ord vi tænke.
 Saaledes manes Daad til Skriversbordet,
 Og Daaden atter hytrer sig i Ordet.

De tre dramatiske Enheder.

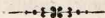
Ei Stedets Enhed Skialden mere plager;
 Han sætter Scenen hen, hvor han behager,
 Alt som dertil han i sit Emne trækker;
 Man ham tyranniserer ikke længer.

Og Tid man ogsaa nu ham billigt giver,
 Og jager ei paa ham med komisk Iver,
 At i en Nøddeskal han Det skal knuge,
 Svortil han kunde godt en Lønde bruge.

At han sin Frihed bruge maa besteden,
 Hvis han med Smagen leve vil i Freden,
 Forstaaer sig selv; thi selv i Poesien
 Utrolig Nytte gjør Deconomien.

Med Handlings Enhed man endnu ham driller,
 Man den for vigtig tidt sig forestiller.
 Den blotte Fabel er ei Hovedsagen;
 Ei kække Digterfrihed skader Smagen.

Det Indtryk, hvormed alle Værkets Dele
 Naturligt sig forene til et Hele, —
 Det er den Heelhed, som vil ægte blive.
 Composition la'er sig ei forestrive.

Comodien.

Om tvende Poler dreier sig vor Klobe,
 Som den vort Liv: det Onde med det Gode;
 Og Glæde, Sorg, Alvor og Lystigheden,
 Er Livets evige Poler: Kamp og Freden.

Begeistringen kan frydes ved at græde;
 Men daglig Fred behøver munter Glæde.
 En lang Tids Fred let Kræfterne kan matte,
 Da vore Latterligheds Padderhatte.

Til disse Glimt, i Søvnighedens Afte,
 Thalia laaner yndeligt sin Masse;
 Comedien, med Bix og Narrehatte,
 Her virker bedst, og Formen er for dette.

Fornemme Franker, som i Hovmodsdunsten
 I Kongeborg kun Tempel fandt for Kunsten,
 Tog det med Eftertanken ei saa nøie,
 I egne Jagter æred de det Heie.

La haute Comédie dem gjorde fræsen;
 I den de gienfandt deres eget Væsen;
 I glatte Vers hver øved sig saa flittig,
 Lyksalig, naar han var en Smule vittig.

Lidt Livsphilosophie! det vil da sige,
 Som ei den stødte Hoffets Adelige,
 Det kaldte Boileau den Digterære,
 Svortil hans Blisdom hæved Moliere.

Men Moliere tabte Templets Nøgler,
 Naar angstlig han holdt op at være Siøgler.
 Paa Landeveien Folket selv ham lærte
 Den Lystighed, som ham Geniet nærtte.

Idyllen; Genrestykket.

Den hulde No, den stille Fryd i Livet,
 Blev ingen stærke Digtefarver givet;
 Hvor blide Mennesker tilsammen bygge,
 Husvaler Skyggen, men ei Billedskygge.

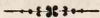
Effekten mangler; dog ei efter Bægten
 Vi sælge Kunst; og Mangel af Effekten
 Har undertiden skænket just det hulde,
 Det milde Hyrdeliv sit Undefulde.

Ei blot i Gallerierne gjør Lykke
 Velmalte, liflig tegnede Genrestykke;
 Naturen tro vi gierne see giengivet,
 Selv om ei Kunsten just forstikner Livet.

Det Mindre sig maa blande med det Store;
 Vi, uden Graad og Latter os kan more;
 I Mark ei høres Lærke blot, men Vibe,
 Og hver Tid har sin Iffland og sin Scribe.

Forstanden stundom til sig selv fremsætter
 Paa flad Tallerken sine kolde Retter,
 Som Poesiens Kof. Thalias Tante
 Intrigen er og det Interessante.

Kun maa ved slig Anretning man undvige
 Det Tørre, Blege, det Kiedsommelige;
 Og ei forstyrre Sandheds jevne Toner,
 Som Røgebue, med Affectationer.

Tragodien.

Tragodien er Livet selv; thi Nøden
 Er Livets Suurdeig, Livets Sfranke Døden;
 Og Kraften som i Slethed ei kan bunde,
 Maa kæmpe som en Helt, og gaae tilgrunde.

Men stiondt dens Kamp ei altid Ondt opveier,
 I Døden finder den sin bedste Seier;
 Thi Helt, som tapper for det Gode strider,
 Ei døer, men lever stærk til alle Tider.

I græste Sørgespil ei stoist lides;
 En Skionhed, stiondt den end kun dunkelt vides,
 Om Aandens Adel over Død og Smerte,
 Gav Digtet Vard og styrked Heltens Hierte.

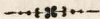
Men denne Aelse, som alt herveden
 En Hedning fælte for U døbligheden,
 Den fandt i Christendommen sin Forklaring,
 Sin Styrke, Visshed, og sin Aabenbaring.

Og naar nu i Tragødien vi græde,
 Da er det ei af Smerte, men af Glæde,
 Fordi vi veed: den Knud, Jordormen tærer,
 Hos Gud sin Blomster-Stiernekroner bærer.

Men heller ei har Melpomene villet
 Beständig Undergang i Heltespillet;
 Og denne Digting stundom skönt kan fejre
 Sin Høitid, ved at lade Helten fejre.

Og Helten er ei Kæmpe blot med Vaaben;
 For hver en skøn Natur er Hallen aaben,
 Som Mennesseligheds Heltesfeier vinder;
 For Kunstner, Berger, Hyrde, Piger, Qvinder.

Dg Kiærlighed, som den ei Grafer kiendte,
Sin Aſterfrands til Melpomene ſendte.
Saadan forener ſig da paa vor Scene
En mild Urania med Melpomene.

Tragodiens Theorie.

Du vil, at jeg dig denne skal forklare?
 Dig alle vore Negler aabenbare?
 Ak! mangen Lærdom selv jeg maatte døie;
 Gud være Tak! sundt blev mit Digterøie.

For alting først tre Genheder befalede
 En fransk Kritik; men Frankrigs Hane galede
 Sig selv til Spot; jeg søgte: man kan blive
 Til Digter ei, klot ved det Negative.

Tre Timer, høiest sirogethye Timer,
 Hvori Heltinden raser og besvimer,
 Og Helten med, af Hads, af Elfskovslue;
 Og, fremfor alting, i den samme Stue.

Og fem Personer, og, hvad mindst man venter,
 Det halve Par af dem blot Confidenter;
 Mens Alt Alexandrinen sammenrhymer,
 Fast som i Kierlighed foruden Strømper.

Den Smag var fransk. Med Nattergalens Triller
 Sang i den tydske Skov nu Goethe, Schiller.
 De taug; da hørtes andre tydske Fugle;
 Philosophien kom som Viisdomsugle.

Den hyleb, i sit Mulm paa Nattefien,
 Lang Tid forblommet først om Ironien;
 Saa raabte den: Poet kan Den kun blive,
 Som hæver sig til det Spekulative.

Ei det Moralske Kunsten bør tilhøre;
 En mandig Digter bør ei Hjertet røre;
 Opfindelsen er Stof, som lidt man agter;
 Geniet kun Ideen eftertragter.

Idee. — Hvor lang Tid var en Overføen
 Af kritisk Vand paa Kunst, med dette Løsen!
 Alt skulde for Ideens Skyld forfattes,
 Blot for Ideen maatte Værket stattes.

Men hvis de gode Folk, som troe, vi giøgle,
 Ideen brugte som en Hovednagle,
 De havde smeddet sig til vore Skabe;
 Ved deres Binding kunde vi kun tabe.

Thi Kunst, som Videnskaben, er selvstændig,
 Og hvad den gjør, det gjør den egenhændig;
 Af fremmed Magt den lader sig ei sige;
 Er ei Metaphysikens Kammerpige.

Af flige Dirker vil vi ikke vide,
 Hvormed en Philosoph ved Nattetide
 Gaaer hen til Kisten, mens Poeten sover,
 Og ta'er som Eiendom, hvad bedst ham hover.

Hvad er Ideen? Uden Jordoms Skranke
 Jeg troer: Ideen er den Hovedtanke,
 Hvorfra det Hele gaaer, som Alt forstærker.
 Og saadan findes den i Kunstens Verker.

Men Jordbar spiser du bestrøet med Beber,
 Hvis Skionhed du opløser i Begreber;
 Begribes kan ei alle Phantasier,
 Og Alt i Kunst er ei Allegorier.

Ifald hver liflig, herlig Aabenbaring
 Først trængte til vidtloftige Forklaring,
 Svandt snart det hele Liv paa denne Maade;
 Vort Liv er selv en uforklarlig Gaade.

Derfor umiddelbart maa Kunsten male,
 Med Farve, Steen, med Toner og med Tale.
 Gensidig Theorie maae vi bestride,
 Der siger slet, hvad vi alt bedre vide.

Det Levende, med alle Siælens Gaver,
 Paa Bordet tidt bli'er lagt som et Kadaver;
 Spidsfindigheden stiller Riød fra Benet,
 For at beundre, hvad der var forenet.

Et Liigs Anatomie, den skeer med Nytte,
 For Livet imod Døden at besytte;
 Men sfiav Kritik har Sommerfuglen røvet
 Blot Vingens Farver, for at vise Støvet!

I Kunstens Værksted dig dog Synet svigter,
 Hvis ei Naturen dig har skabt til Digter;
 Og Læser med; den din Forstand indvier
 Til grundig Indsigt uden Theorier.

Den Oldtids Balsnød, som sin Skæl oplukker
Umøden bedst, Humanitetens Sukker
Maa fylte; Digterkilden fra Kæstale
Maa fuge den. Det er ei Gaadetale!

Philosophien og Poesien.

„Philosophie da bort fra Kunstens Sfranker
 Forviser du?“ — Vidt feilet! Sunde Tanker
 Er Edelsteen i ægte Digterkrone,
 Saavel som Handling, Taare, Billede, Tone.

Dog disse sunde Tanker, vel at agte,
 Concrete være maae, men ei abstracte.
 Det vil paa dansk og let forstaaet sige:
 Bestemte Tanker, ei almindelige.

Philosophien er, som Poesien,
 Imellem Centrum og Peripherien
 En Radius; men glem ei denne Sætning:
 En Radius i ganske modsat Retning.

Philosophie paa sine Tankesvinger
 Fra Overfladen Alt til Centrum bringer;
 Men Poesien ud fra Centrum træder,
 Til Overfladens hundredtusind Steder.

Lad Hver da vandre sine egne Veie!
 Lad Hver sin Character, sin Rigdom eie!
 Fra Girkens Centrum og fra Girkelranden,
 Som Brødre, møde daglig de hinanden.

Men Hver sin egen, hver selvstændig, tapper;
 Ei Riolen sammenshyet af begges Lapper,
 Som Harlekins; men broderligt i Freden
 Dem glæde begge just Forskielligheden.

Skæbnetragodien.

Der Noget er, mod hvilket vi os væbne
 Kun slet, vi Mennesker, det kaldes Skæbne;
 Men Skæbnen selv har Skæbnen tidt erfaret
 Heel tungt, naar den saa ravgalt blev forklaret.

Forudbestemmelse! — til dennes Janer
 Ei sværger Christen, men Mahomedaner;
 Vor Tro, vor Aand, vort Hierte taaler ikke
 Paa Livets Skæftavl blot at være Briske.

Gud gav os Frihed! — Der er ingen Skryden
 I dette Ord; det er: Gud gav os Dyden!
 Og uden Himmelgaven paa vor Klode,
 Var Forskiel ei paa Sletskab og det Gode.

Skæbnetragødie! du er en Tidsfel.
 Hvad er din Helt? En Ganger i et Bidsel,
 Som lystrer Rytteren; snart sig formindster
 Et dyrist Mod, og styrte den vrindster.

Hvad skal vi føle her? Hvori deeltage?
 Beundre hvad? Hvorover føre Klage?
 Hvad styrker stiont vor Aand? Hvad har os glædet?
 En hæslig Rystelse paa Retterstedet?

„Er der da ingen Skæbne?“ — Vi udtrykke
 Med slegt et Ord blot Uheld eller Lykke.
 Ulykken er der, mangen jordist Smerte;
 Men Villien hersker i vort eget Hierte.

Der synder ingen Siæl, fordi den maatte;
 En saadan Tro blot Ondskab kunde gotte;
 Men Lidenstabsens Magt vort Støv forleder;
 Bekæmpe den, var ei Umuligheder.

Ei Æschylos, ei Sophokles, som vare
 Blot Hedninger, foer vild i denne Fare;
 Hos dem er Skæbnen Lykken kun, som brister,
 Omstændighedens Magt, som Hiertet frister.

Følelsens Forsvar.

En gammel Philosoph, som elskte Freden,
 Har kaldt Tragødiens Blomst: Medlidenheden;
 Der læger Hiertet, mens den Hiertet saarer.
 Fra Weimar kom en sølsom Skræk for Lærer.

Først i Clavigo, Stella, Werther, længe
 Slog Goethe grædende sin Harpes Strænge;
 Saa fik han Lærestræk, lig Skræk for Vandet;
 Forviste Følelsen fra Digterlandet.

Dg Lief, som græd, imedens efter Noder
 Han med Novalis sang og Wackenroder,
 Brød over enme Stemning ogsaa Staven.
 Begrædes Ingen maatte meer i Graven.

Dg tydste Theoretiker, hvem Sindet
 Lidt gustent var og tørt, som ofte Skindet,
 Forviste Følelsen fra Kunstens Rige,
 Dg kaldte den: det svage Dwindelige.

Antikt nu Alt og plastiskt skulde være;
 Alt staae med Diet tørt, det var en Gre.
 De glemte, paa hvor mange hundred Steder
 Homer, Virgil, Ovid, Horatius græder.

Dg Sophokles, Euripides. De glemte,
 Petrarca kun sin Elskovsharpe stemte
 For kjærlig Graad; at Shakespeare, naar han vælter
 Fra Hjertet Stenen, just os Hjertet smelter.

Dg Schiller! — Men hvi skulde jeg gientage
 En lig urimelig, ugrundet Klage? —
 En hyklet Rørthed gler vist ei Poeten;
 Skield den kun ud: Sentimentaliteten!

Selv Ondskab, piebliffligt nerverystet,
 Kan græde, troer ved Angersgraad sig trøstet;
 Men disse Taarer, som faa falske trille,
 Det er kun Graaden af en Krokodille.

Foragter den! og al den usle Rhyken,
 Der vækker ei Medlidenshed, men Dnken;
 Dog gjør Jer ei, af Frygt for tomme Farer
 I Kunsten, til steenhjertede Barbarer!

Foragter du den Graad, som Diet væder,
 Naar hen for den Korsfæstede jeg træder?
 Var Jesus Christus qvindlig, af de Svage?
 Skal heller jeg din Trods til Mønster tage?

I Gjalens Bindue Taaren, Gjalens Datter!
 I Vittighedens Dør fra Læben Latter!
 De tyde begge, kærligt søsterlige,
 Oprigtige, hvad Ordet ei kan sige.

Medlidenheden.

Medlidenhed har vi med Brødres Smerte,
 Men physiskt lider intet Digterhierte,
 Og røre kan os derfor ei de Svage,
 Som støiende, selvkiarligt sig beklage.

Men hvor taalmodig blidt den Edle lider,
 Der røres Hierterne til alle Tider;
 Hvor den Ustyldiggode taaler Plage,
 Men klager ikke selv, der maae vi klage.

Ulykken maa med Kraften sig forene,
 Hvis den skal virke tragisk paa vor Scene.
 Medlidenhed, som du for Helten fatter,
 Maa være Kiærligheds, Beundrings Datter.

Lastens Beundring.

I lang Tid Digterne beundred Dyden;
 Men Fløiten pludselig forandred Lyden;
 Foragt nu Gudhed døied og Forkasten,
 Og Mode blev det at beundre Lasten.

„Beundre Dyd! En trivial Philister
 Gier sligt endnu. Nei, Kraften, gram og bister,
 Kun hyltes før, som uden Skaansel brænder,
 Og Allebrøds-Medlidenhed ei kiender.“

En kraftig Last! — Er Sygdom da mandhaftig?
 Last er en Sygdom, Sygdom er ei kraftig.
 Et kraftigt Menneske, som Synd bedriver, —
 Af dem Exempler nok os Verden giver.

Dog Kraften i ham, skulde jeg formode,
 Tilhører ikke Lasten, men det Gode;
 At Godt til Ondt misbruges, ofte hænder.
 Saadan den ægte Digter det erkiender.

Og det er tragisk! Men selv Lasten rose,
 Tragedien til Last=Apotheose
 Forvandle, — — Kiære! mon det vel var værre,
 Fromt at tilbede Diablen som Vorherre?

Den nyere franske Skole.

Skiondt Victor Hugo tydske Sprog forsmaaete,
 Dog Werner, Müllner og Grillparzer naaete
 Til Dret ham, Ideen ham leveerte,
 Da han poetisk revolutioneerte.

I Dramer fra den nye franske Skole
 Man paa Talent og Aand kan sikkert stole;
 Bizart, men lifligt Characteren tegnes;
 Paa vildest Lidenſkab dog Alt beregnes.

Dyd, Fromhed, Pligt, som noget ubrient Gammelt
 Betragtes, næstendeels som noget Bammelt.
 Kun Agt i Hjertet diſſe Helte bære
 For en affhyllig Afgud, kaldet Kre.

Ihi hvilken Uere! Vitzliputzli hisset,
 Som den, var om sit Dfferbld forvissset;
 Baal i Carthago saadan Uren brugte,
 Naar gloende paa Torv han Barnet slugte.

Moderne Frankerhelt med Døden spraser,
 Som Giæk han med det Sandselige spraser,
 Og spotter Alt, med cavaleerske Fagter,
 Mens han sig selv i Giertet dybt foragter.

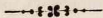
Men siges der et Ord, som Hovmod prikker,
 Da ridderligt sin Ven ihjel han stikker;
 Med kolde Blod udsjer han det varme.
 Det er en Uere, saa sig Gud forbarme!

Skiondt franste Melpomene for har baaret
 Histebeens Skiorter, Skionplet, Budder i Haaret,
 Og kiendes paa sin affecteerte Tunge,
 Jeg foretrækker hende for den Unge.

Cornellie! vingestækket Dn, opdraget
 Ved Ludvigs Hof, fløi høit dog over Taget;
 Britannicus, Athalia — Racine!
 Til Frankrigs Roes er disse Værker dine.

Men Victors Melpomene, nerverystet,
 Som Theorigne de Mercour, af Brystet
 Udriber Hierter og angiver Tonen,
 Mens hen man slæber hende paa Kanonen.

Natur! i vore stæbnesvangre Dage
 Til Seinen vender du maastee tilbage,
 Til syge Kunst. See, Vinket er alt givet!
 Sit Brag, sin Næring Kunsten faaer af Livet.

Tragiske Digtere.

Det Folk, hvis Digtermælk din Barndom nægte,
 Vor Verdensdeel! og dig det Skionne lærte,
 Som stedse Læremester dig vil blive,
 Har ogsaa lært dig Sørgeespil at skrive.

Hvad skulde vi ei Grækerne? De Scener,
 Hvor Storhed sig med Charakter forener,
 De findes end, i en tilfældig Brimmel
 Af Tidens Krav, som Stierner paa en Himmel.

Den græske Musa dybt vor Siæl henrykker.
 Nu har vi lært at componere Stykker;
 Men hvilken Yngre digtede noget Bedre,
 End hvad os stænkede blev af hine Fædre?

I Indien, hvor Livets Kilde rinder
 Med første Spring, Tragedien man finder
 Ei mandig, som den græsse; som den ømme
 Sakuntala, gaar Musen der i Dromme.

I Norden, i vort gamle Fædrelandste,
 Svang Thor ei altid Mieslir med sin Handske;
 I Edda Sagas Runer os fremstilled
 Brudstykker, første Glimt, af Sørgepillet.

Da Middelalderen svandt, to store Skjalde
 I Syd og Nord Apollo mon fremkalde;
 Den Ene hørte til det Halvforsvundne,
 Den Anden til det endnu halvt kun Fundne.

Den Ene, Katholiken, Adelsmanden,
 Romantisk hørte med til Ridderstanden;
 Den Anden, Protestant og Borger, stued
 Humane Fremtids Morgenrøde lued.

Vi har dem end, vi aldrig dem vil savne:
 Shakespeare og Calderon er deres Navne;
 Den ædle Spanier, som en aandfuld Seer,
 Ei lantes af sin Tids Nutodaseer.

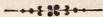
Og Shakespeare! for vor Nutid Kunstens Fader,
 Ei hans Exempel Sønnerne forlader;
 Som Characterens hyperligste Tegner,
 Skiondt altid ei som Scenernes Beregner.

To store Tydsfere maae vi ei glemme,
 Som høved deres skienne Skjaldestemme;
 Den Første, mindre tragisk og pathetisk,
 I Gök og Faust guddommelig poetisk.

Mens Goethes Aand henreves af Naturen,
 Høit blæste Schiller, som en Helt, i Luren;
 Den muntre Livets Side lidt han kiendte;
 Men for alt Høit og Stort hans Hierte brændte.

Dog — ikke vidste man, at, førend disse,
 Beltalesheden kroned her en Isse;
 Alt tragisk digted, ei med mindre Kræfter,
 Den Skiald, som ingen Fremmed spørger efter.

Johannes Ewald! store Harpespiller!
 Du digted førend Goethe, førend Schiller;
 Dit Sprog i Dysterne, som i din Balder,
 Ei overgaaes af nogen Digteralder.

Gud i Kunsten, Kunsten i Gud.

Ei Skialden være skal Naturens Abe,
 I smaalig Efterligning sig ei take,
 Ei heller lægge blindt sit Trø i Juren,
 Og Alting overlade til Naturen.

„Hvad skal han da?“ Sit Kald, sin Stræben hædre,
 Ved Manglerne med Kunsten at forbedre.
 „Forbedre Herrens Værk?“ Det store Hele
 Staaer selv som Mønster for de mindre Dele.

Det store Værk — for det han maa sig bøie,
 Dog ei som Orm i Støv; men med et Die,
 Der seer Guds Herlighed og den kan fatte,
 Uværdig ei til Livets rige Skatte.

Men alt det Enkelte, som Liden røver
 Saasnart sin Kraft, Fuldbendelsen behøver.
 Derfor har Gud den skionne Kunst os givet,
 Til sikker Havn for Skionheden i Livet.

Ihi Phantasiens Frugter, Sydens, Nordens,
 Er Gaver af Guds Haand, saavel som Jordens.
 Kunst fra Natur ei stiller Fængselsmuren;
 Den sande Kunst er atter blot Naturen.

Og derfor drikke begge, tidligt, sild,
 Til Bedersvægelsen af samme Kilde;
 Og Kunst, hvis Hovmod kan Naturen glemme,
 Blier Graaspurv, — Nattergalen uden Stemme.

Det Heie, Store, Livets Første, Sidste,
 Saa lidt som Livet selv, vil Skialden miste.
 Vortfiern det fra den bedste Digtertone!
 Og stoltest Geg staaer kappet, uden Krone.

Skiondt Jælsen sig fiernt i Skyen taber,
 Maa barnligt Siælen tale med sin Skaber.
 Han veed det, at vi ere Børn tilsammen;
 Men han forstaaer vor Fællen og vor Stammen.

Hans Hemmelighed ei hans Wiisdom stuler,
 Som en forborgten Skat i Dybets Huler;
 En Anelse derom har han os givet,
 Svergang et Hierte slaaer i Jordelivet.

Og naar engang det hen mod Tiden stunder,
 Naar Juldslag blier af flygtige Sekunder,
 Vil Hieroglyphen vi, usfort af Tiden,
 Med Lethed læse paa Livsøpyramiden.

Alt vide vi, hvad dette Liv behøver;
 Hver stor Bedrift derpaa har givet Prover;
 Hver herlig Aand, har den ei havt for Die,
 I bedste Kamp, det Store med det Høie?

Hvi strider stærken Helt, i Blodet badet?
 Er det for Bindings Skyld? Er det af Hadet?
 Nei! Kraften, Villien, Guddomskraften ligner;
 Den er hans Vre, Løn, og den han signer.

Det Skionne stræber til Fuldendtheds Glæde,
 Og i Fuldkommenhed har Gud sit Sæde.
 See græske Tempel! Taler Harmonien
 Til Himlen ikke her, som Boesjen?

I græst Architektur sig, stien for Diet,
 Mathematifens Form til Kunst ophøied,
 Og loved Gud! I Skionhed sig bevæger
 Triangel, Cirkel og Kvadrat og Streger.

Og Statuen, saa mesterlig fremstillet!
 „Gud skabte Mennesket i eget Billed“
 Har Biblen sagt; og Hedningen beviste
 Med døde Steen, at han den Sandhed priste.

For Skionheds Magt sig Grækeren mon bøie;
 Da kom du, Christendom! det ægte Høie;
 Dog viste Mafael, og han ei ene:
 Det Høie kan med Skionhed sig forene.

Da Gud blev Menneſte, ſvandt Taagedunſten;
 Thi da blev han en Gienſtand ſelv for Kunſten:
 Som Barn paa Moders Skød, ſſien alle Tider;
 Som den Uſkyldige, der Døden lider.

Henrykt af Gud, i Middelalderſlægten,
 Steenpoefte os digted Architekten;
 Hvor Kirken frontt til Andagt vinkte Brimlen,
 Der ſtrækker den ſin Arm høit imod Himlen.

Kan jeg de Bærker alle vel opregne,
 Med Guddomspræg, ſom ſmykke Jordens Egne?
 De Sange, der henrykte Gialen længe,
 Fra Davids Stræng, til Ringos Harpeſtrænge?

Men nu, hvor er Begejstringen? — Vidt brage
 Vel Kraftens Luer høit i vore Dage;
 Dog føles ei med Hjertet, men med Banden;
 Henrykt er ikke Siælen, men Forstanden.

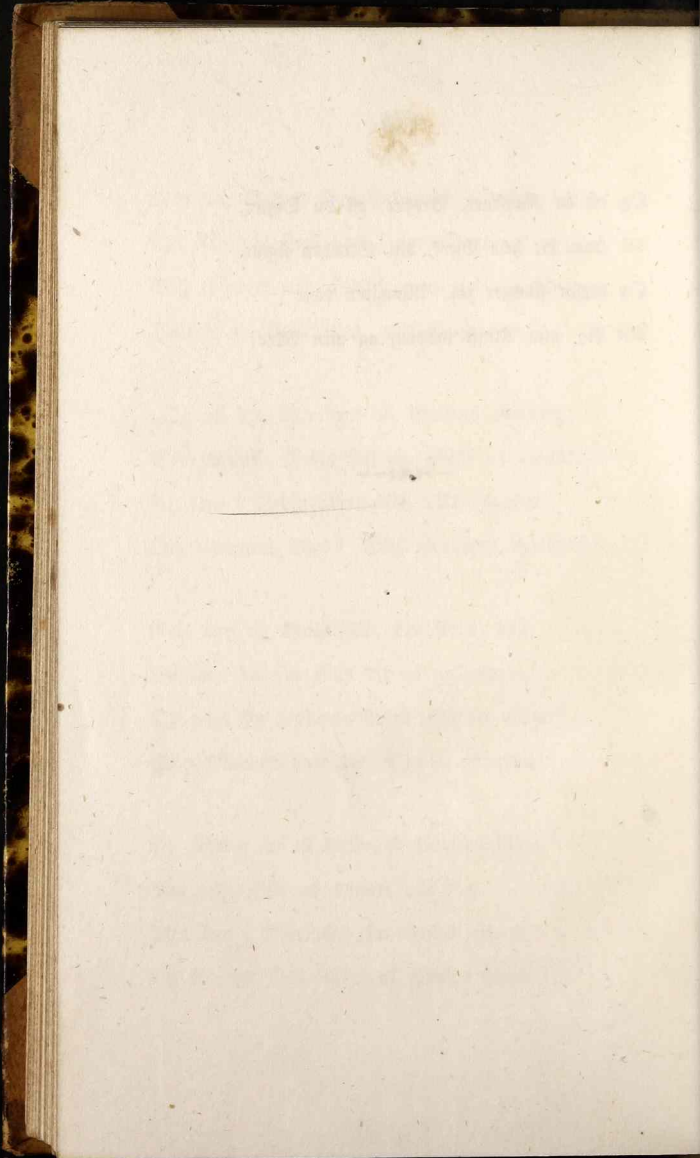
„Og vil du, at vi end til Himlens Konning,
 Som Munk, slunge skal om Mælk og Honning?
 Alt, som i Bedstefædres Tid, bli'er stammet
 Om Lammets Blod? Skal vi tilbede Lammet?“

Nei! men af Solen selv, den stolte, høie,
 Du lære skal for Gud dig at nedbøie;
 Og naar sig Dødens Billed, Natten nærmer,
 Som Maanen være du en hellig Sværmer!

Og stræber du til Frihed? Himlens Rige
 Paa rette Viis os danner alle Rige.
 Men kun i Kiærlighed kan Frihed trives,
 Og kun det Gode Seir af Himlen gives.

Dg est du Kunstner, Broder! est du Digter,
Til Ham dit hele Værk, din Stræben sigter.
Dg derfor svinger jeg: Almagten være
Mit Liv, min Kunst indviet, og min Ære!

Indhold.

	Side.
Kunstens Hovedkræfter.....	9.
Smagen.....	11.
Modesmagen.....	14.
Det Skønne, det Gode og det Sande.....	17.
Kunsternes Grundforskjellighed.....	18.
Poesien.....	21.
Digteren.....	23.
Det Nationale.....	25.
Digteren national.....	27.
Poesiens Sandhed.....	30.
Den blotte Form.....	34.
Stoffet.....	36.
Tanken.....	38.
Verftet.....	40.
Det Musikalske og Maleriske.....	44.
Den poetiske Musik.....	48.
Idealet.....	50.
Det Characteristiske.....	54.
Temperamenterne.....	56.
Lidenfkaaben.....	59.
Onfskaaben.....	60.
Det Hædelige.....	62.
Det Triviale.....	64.

	Side.
Monotonien.	66.
Indbildningskraften.	68.
Bittigheden. Det Humoristiske.	70.
Det Moralske.	74.
Digtekræfternes nødvendige Forening.	76.
De forskellige Digterarter.	78.
Oden og Elegien.	80.
Lyriske Digtere.	83.
Digterinder.	85.
Poetiske Smaaflomster.	86.
Helteedigtet.	88.
Græsk og nordisk Mythologie.	93.
Eventyret; det Underfulde.	98.
Episke Digtere.	100.
Romanen.	102.
Den poetiske Prosa.	106.
Dramet.	110.
De tre dramatiske Enheder.	112.
Comedien.	114.
Ibullen og Genrestykket.	118.
Tragedien.	120.
Tragediens Theorie.	123.
Philosophien og Poesien.	129.
Skaabnetragedien.	131.
Følelsens Forsvar.	134.
Medlidensheden.	137.
Lastens Beundring.	138.
Den nyere franske Skole.	140.
Tragiske Digtere.	143.
Gud i Kunsten, Kunsten i Gud.	147.

